

ENHET-KRITIKK-ENHET

NR 4

FELLESBULLETTIN FOR ML-BEVEGELSEN

Denne demokratiske metoden til å løse motsigelser i folket ble sammenfattet i 1942 i formelen »enhet, kritikk, enhet». Å gå nærmere inn på spørsmålene, det betyr å gå ut fra ønsket om enhet, løse motsigelser gjennom kritikk eller kamp og nå fram til en ny enhet på et nytt grunnlag. Ifølge våre erfaringer er dette den rette metoden for løsning av motsigelser i folket.

Mao Tsetung

Tom side

INNHOOLD:

<i>Diskusjonen fortsetter</i>	s. 4
<i>Kommunike fra MLFs landsmøte, SKAU i MLF</i>	s. 5
<i>Hva skjedde ved MLFs landsmøte. SKAU i MLF</i>	s. 7
<i>Utdrag av kommunike fra MLGs SK, 3. plenum, SKAU i MLG</i>	s. 10
<i>MLGs AU foreslår at EPO opprettes i 1972, MLGs AU</i>	s. 12
<i>Hvordan lyver om Streikestøttekomiteen, ml-er medlem av Streikestøttekomiteen</i>	s. 18
<i>De gikk klassefiendens ærend, intervju med Inge Johansen</i>	s. 20
<i>Ledende MLF-er prøver Baude-linja i praksis, ml-er i Solkom</i>	s. 21
<i>Kamp mot EEC – det nasjonale spørsmålet, kamerater i Solkom</i>	s. 26
<i>Hva mener Høyre om Baude-klikken? medlem av MLG oslo</i>	s. 28
<i>Forsvar folkets kultur – bekjemp trotskismen, medlem av MLG Oslo</i>	s. 30
<i>Høyre-gruppa avviser samarbeid, MLG-lag på Oslo Vestkant</i>	s. 40
<i>Avvis MLF/AUs åpenbart feilaktige linje i kampen mot EEC – og i partibygginga, SUF(m-l)-lag i Nordland</i>	s. 40
<i>Småborgerskapets kamp er ikke reaksjonær, medlemmer av SUF(m-l) Nordland</i>	s. 42
<i>Hvordan KH-linja har gitt seg uttrykk i vårt arbeid, SUF(m-l)-enhet nordpå</i>	s. 43
<i>MLF/AUs linje innbyr til fraksjonisme, SUF(m-l)-enhet på et industristed på Vestlandet</i>	s. 44
<i>Styrk AKMED, ml-er på universitetet i oslo</i>	s. 44
<i>Wallerstein og Høyre saboterer klassekampen, rapport fra storlagsmøte i industriby, Nordland</i>	s. 45
<i>Inn i FB er rett, kamerat fra Sogn og Fjordane</i>	s. 46
<i>Om tillempinga av parolen »bygg ut AKMED, inn i FB» i vårt distrikt, ml-ere fra Oslos utkant</i>	s. 46
<i>Koordiner arbeidet, gjør gjennombrudd, SUF(m-l)-gruppe Universitetet Oslo</i>	s. 47
<i>Om Baude og MLF, medlem av MLF Bergen</i>	s. 48
<i>Om Røde Fane og EEC, medlem av MLF Oslo</i>	s. 49
<i>Avvis sekterismen overfor FB, SUF(m-l)enhet i Indre Troms</i>	s. 50
<i>Full støtte til MLG/AU og SUF(m-l)/AU, mlere fra Finnmark</i>	s. 51
<i>Ta grep om det politiske arbeidet, ml-ere i Nord-Norge</i>	s. 52
<i>Kamp mot trotskismen og revisjonismen, rapport fra ml-ere i Nord-Norge</i>	s. 52
<i>Vær på vakt mot og bekjemp halehengspolitikken, ml-ere på en studentby i Oslo</i>	s. 54
<i>Lær å krige ved å krige, ml-ere i Oslo</i>	s. 55

Diskusjonen fortsetter

Kjell Høi og hans gruppe er ikke lenger en del av ml-bevegelsen. Etter det som har foregått den siste tida, så kom det ikke som en stor overraskelse at MLFs landsmøte ekskluderte Kjell Høi og tre andre fra MLF. MLFs landsmøte fattet også et vedtak om å vurdere og nyregistrere sine medlemmer, så vi må regne med at noen flere vil følge Høi & Co. og forlate ml-bevegelsen organisatorisk slik de tidligere har gjort det politisk.

Debatten om de politiske linjene som Høi-gruppa sto som den mest ekstreme forsvarer av, har vært god og nyttig for ml-bevegelsen. Vi har lært mye om taktikken og strategien i EEC-arbeidet. Diskusjonen om partibygginga har gjort dette spørsmålet mye klarere. Vi har fått forståelse for mellomlagas stilling i den revolusjonære kampen, vi har begynt å belyse det nasjonale spørsmålet osv.

Men diskusjonen med Kjell Høi og hans folk har i den siste tida ikke vært særlig fruktbar. Allerede på et tidlig tidspunkt forsøkte de å trekke debatten vekk fra det som virkelig var viktig, nemlig linjene for EEC-arbeidet og partibygginga. De forvansket Marx, Engels og Dimitrov og slang bare om seg med fraser og kritikk. Etter hvert utartet dette. Det ble helt tydelig at Kjell Høi og hans folk ikke var ute etter å komme fram til hvilken linje som tjente kampen best, de var ute etter å ramme, splitte ml-bevegelsen. Dette blei bevist gjennom en uhemmet hets mot kamerater i MLF og mot ledelsen i MLG og SUF(m-l) som blei ført fram innad i MLF, og kronen på verket satte Høi-gruppa da de forrådte de streikende arbeiderne på Austad i et desperat forsøk på å splitte ml-bevegelsen.

Diskusjonen med Høi-gruppa var ikke lenger til noen nytte for det norske folkets kamp, de ønsket bare å ødelegge den nødvendige diskusjonen som må føres om linjene. Derfor hilser vi MLFs vedtak om eksklusjon av Høi og andre med glede.

Det at Kjell H. nå er ekskludert av ml-bevegelsen betyr ikke at alle de ideene han forsvarte har forsvunnet med ham. For oss er det kampen mot H. -ideer som er nært beslektet med disse, som er viktig. Vi er ennå ikke kvitt slike ideer, og vi må bli kvitt dem skal vi kjempe seierrikt mot EEC og bygge partiet raskt. Men vi må ikke nøye oss med å avvise disse feilaktige linjene, vi må i praksis vise at vi ser forskjell på riktig og feilaktig linje. Det at vi kan føre an i et oppsving i EEC-kampen og raskt trekke til oss progressive i studiesirkler og propagandalag er et godt bevis på at vi har distansert oss fra Kjell H.

Redaksjonen.

KOMMUNIKÉ FRA MLFs LANDSMØTE

Marxist-leninistisk Front, organisasjonen som brøt ut av NKP våren 1971, har avholdt ekstraordinært landsmøte 16. og 17. oktober 1971.

Bakgrunnen for landsmøte var de motsigelsene som lenge har eksistert i MLF, og som ble spesielt skjerpa ved at gruppa rundt Kjell H. brøt med Streikestøttekomiteen og oppfordret faglige tillitsmenn til å gjøre det samme. Hets mot SSK og de organisasjoner som slutter opp om dens arbeid ble kjørt ut i borgerpressen. H. -gruppas forsøk på å splitte SSK er en handling som er retta mot arbeiderklassens kamp, og den har i dette tilfellet rammet Austad-arbeiderne. Dette er i praksis streikebryteri.

H. -gruppa har videre brutt med det grunnlaget MLF bygger på ved å sabotere det partibyggende arbeidet og stille seg fiendtlig til de andre marxist-leninistiske organisasjonene i Norge. I spørsmålet om hvordan kampen mot EEC skal organiseres, står H. -gruppa for en politikk som ikke tar sikte på å samle alle krefter mot hovedfienden, monopolkapitalen. Gruppa har en sekterisk holdning overfor FB og småborgerskapet. I forbindelse med 7. juni-demonstrasjonen gikk gruppa inn for ei linje

som kunne ha ført til slagsmål blant EEC-motstanderne. Vi kan oppsummere dette som ei trotskistisk linje – som ikke bare frarøver arbeiderklassen dens viktigste allierte, men som også kan lede til splittelse innen klassen.

H-gruppa brøt suverent med MLFs landsmøtevedtak om politiske retningslinjer for kampen mot EEC og dyrtid, og da de ansvarlige organer ble kritisert for dette, svarte de med å suspendere kameraten som reiste kritikken. De uholdbare tilstandene dette skapte resulterte i et krav fra grunnorganisasjoner som representerte godt over halvparten av medlemmene om ekstraordinært landsmøte.

SK/AU, som var dominert av tilhengere av Kjell H-is halvtrotskistiske linje, var nødt til å bøye seg for dette kravet. Imidlertid ble landsmøtet innkalt etter en formelt ulovlig representasjonsnøkkel som, dersom den ble godtatt, ville gjøre det mulig for en mindretallsgruppering i organisasjonen å få de fleste delegatene til landsmøtet og dermed hindre det marxist-leninistiske flertallets vilje i å komme fram på landsmøtet. Delegater fra hele landet, som representerer et flertall av medlemmene, forlot derfor det ulovlige innkalte landsmøtet og konstituerte deretter sammen med størstedelen av medlemmene MLFs lovlige landsmøte.

Dette landsmøtet vedtok en beretning som var lagt fram av det marxist-leninistiske mindretallet i det forrige SK. De viktigste vedtakene for øvrig var: »MLF bryter med H-is revisjonisme i partibygginga» og »Utdyping av EEC-vedtaket fra MLFs 1. ordinære landsmøte.»

Videre ble det gjort et enstemmig vedtak om å ekskludere Kjell H-is, Kurt Wc-, Sverre Hæ- og Finn Jr-. Landsmøtet fant det nødvendig å sette disse forhenværende kameratene utenfor MLF, da streikebryteri sjølsagt ikke tolereres i en kommunistisk organisasjon. MLF gir sin fulle støtte til SSK, og vi beklager sterkt H-is-gruppas usolidariske handling overfor Austad-

arbeiderne.

MLFs ekstraordinære landsmøte valgte kamerat Nils M. Ir til formann. Det ble også vedtatt valg på nytt AU og ny Sentralkomite. Sentralkomiteen har fått i oppdrag bl. a. å sørge for å nedsette et redaksjonsutvalg for den fortsatte redigeringen av Røde Fane.

Det marxist-leninistiske flertallet, som står fast på den hovedlinja som utgjør hele grunnlaget for MLFs eksistens, har nå overtatt de ledende organer i organisasjonen. I samarbeid med MLG og SUF(m-l) vil medlemmene i det eneste virkelige MLF oppfylle organisasjonens formål: å arbeide for opprettelsen av en enhetlig, partibyggende organisasjon, som på grunnlag av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning så raskt som mulig bygger arbeiderklassens kommunistiske parti i Norge. Ingen sabotasje, ingen bakholdsangrep skal få hindre oss i å gjøre dette!

SK/AU i MLF

HVA SKJEDDE VED MLFs LANDSMØTE

Arbeiderbladet brakte nylig en pressemelding underskrevet av Kjell H. og Ester B. I denne pressemeldingen heter det at det fortsatt er Kjell H. som er formann i MLF. Det blir benektet at han er ekskludert, og det blir snakket om et SUF-kupp ledet fra Bergen som ble avverget. Vi ønsker ikke å føre ut til borgeravisene mer av diskusjonen med Kjell H. enn det som er høyst nødvendig. Vi har derfor ikke svart på H.-gruppas provokasjoner i Arbeiderbladet, men vi ønsker her i Enhet-Kritikk-Enhet å redegjøre for hva som skjedde før og i forbindelse med MLFs ekstraordinære landsmøte 16. og 17. oktober i år.

Det var marxist-leninistene i MLF som forlangte innkalt til ekstraordinært landsmøte. Bakgrunnen for dette var grunnleggende forskjellig syn på hvilken politikk MLF skulle føre. MLFs daværende sentralkomite som var kontrollert av H., fulgte konsekvent en annen linje enn den som var streket opp på MLFs første landsmøte.

Det som fikk begeret til å flyte over var imidlertid de metodene H.-gruppa benyttet seg av i kampen mot dem som var deres politiske

motstandere i ml-bevegelsen. En kamerat fra Bergen som satt i MLFs sentralkomite ble grovt sjikanert, beskyldt for å være SUF-agent og til slutt suspendert fra sentralkomiteen. Dette til tross for at kameraten i lang tid hadde bekjempet revisjonistene i NKP og KU i Bergen. Bakgrunnen for en slik handling var klar, H -gruppa var redd for en demokratisk debatt innad i MLF.

En annen ting som gjorde det nødvendig for oss å kreve innkalt til landsmøte var den hetsen som H -i-gruppa førte ut mot ledelsen i MLG og SUF(m-l). Disse kameratene som i flere år uegennyttig har arbeidet for å tjene det norske folket ble kalt trotskister. De ble beskyldt for å ville likvidere MLF, for å være overklasseunger som ikke kjente til norsk virkelighet. Alle de villeste beskyldningene som en ellers kan finne i VG og Morgenbladet ble gjentatt av H -i-gruppa.

I »Organisatoriske retningslinjer for MLF» heter det: »Landsmøtet skal også sammenkalles når grunnorganisasjoner som representerer minst 1/3 av medlemmene krever det.» Godt over 50 % av medlemmene i MLF sto bak kravet om landsmøte, og Kjell H . måtte bøye seg for dette kravet. Landsmøtet ble innkalt til lørdag 16/10.

»Organisatoriske retningslinjer for MLF» slår også fast at landsmøtet skal representere det syn som hersker i MLF, og at dette skal sikres ved at grunnorganisasjonene får representasjon etter størrelse, det skal fastsettes forholdstall. Saken var den at marxist-leninistene i MLF hadde støtte av alle grunnorganisasjonene unntatt Oslo, dette betød støtte fra omlag 60-70 % av MLFs medlemmer. Hvis H -i-gruppa skulle avvirket landsmøtet i henhold til statuttene, avholdt et rettferdig landsmøte, så ville de komme i håpløst mindretall på landsmøtet. Dette passet ikke denne gruppas planer.

For å sikre seg flertallet på landsmøtet gjorde H -i-gruppa følgende: For det første så sa de at grunnorganisasjoner med 1–15 medlemmer skal få en delegat på landsmøtet, 16-30 to delegater etc. Dette ville bety, siden MLF er en liten organisasjon at alle grunnorganisasjoner ville bli likt representert, alle ville få en delegat hver til landsmøtet. Dette rammet de største grunnorganisasjonene som sto for en klar marxist-leninistisk linje.

For å sikre seg enda mer, så dannet H -i-gruppa i de siste dagene for landsmøtet flere nye lag i Oslo ved å dele opp de allerede behersket. De kalte dette omorganisering for kamp. Med kamp her mente de sjølsagt kamp mot oss marxist-leninister, ikke mot monopolkapitalen.

Men enda var deres manipulasjoner ikke ferdig. De ga hele sentralkomiteen stemmerett på landsmøtet. Da man bør vite at sentralkomiteen utgjør hele 25 % av hele medlemsmassen i MLF, og at H -i-gruppa p. g. a. at de hadde et knapt flertall på MLFs 1. landsmøte dominerte i sentralkomiteen, så kan

man forestille seg hva slags landsmøte det ble lagt opp til.

Det ble i det hele tatt ikke lagt opp til et landsmøte som skulle diskutere hvilken linje som best tjente folkets kamp i dag. H-gruppas opplegg for landsmøtet var å ekskludere alle marxist-leninistene fra organisasjonen. Dette ble også bekreftet på et sentralkomitemøte umiddelbart før landsmøtet.

Marxist-leninistene kunne sjølsagt ikke godta dette. Vi ba alle som støttet vår linje komme til landsmøtet. På landsmøtet angrep vi alle de brudd på MLFs lover og regler som H-gruppa hadde gjort seg skyldig i for å vinne. Vi forlangte at de skulle erkjenne disse bruddene og være villige til å diskutere en framgangsmåte og fordeling av delegater som kunne sikre et lovlig og rettferdig landsmøte. H-gruppa nektet dette. Vi kunne da ikke gjøre annet enn å erklære H-gruppas innkalte landsmøte for et ugyldig landsmøte og forlate salen.

Seinere samlet vi oss i et annet lokale. Diskuterte hva vi burde gjøre, og vedtok å sette MLFs virkelige landsmøte. Vi gjennomførte etter dette MLFs landsmøte med representanter som representerte alle lokalavdelinger, også delegater fra Oslo og mellom 60–70 % av medlemmene i organisasjonen. På dette møtet tok vi opp til grundig diskusjon kampen mellom de to veiene i MLF. Vi diskuterte og godkjente en beretning laget av et mindretall i den gamle sentralkomiteen, vedtok en uttalelse om EEC-arbeidet og partibygging, og valgte sentralkomite.

På bakgrunn av det som da nylig hadde skjedd, Kjell H., Kurt W og to andres streikebryteri mot Austad-arbeiderne, fant landsmøtet å måtte ekskludere disse fra MLF. Medlemskapet til alle andre medlemmer av MLF vil bli tatt opp til vurdering ifølge MLFs statutter.

Dette var i korte trekk hva som skjedde i forbindelse med landsmøtet. Mer om det politiske innholdet i landsmøtet, vedtakene, beretningen etc. vil komme i første nummer av Røde Fane som vi oppfordrer flest mulig av ml-bevegelsens medlemmer og sympatisører til å studere grundig.

Kjell H. kan utmerket godt skrive at han fortsatt er medlem av MLF, at han ikke er ekskludert og at han til og med er formann. Det endrer imidlertid ikke en tøndel på kjennsgjeringene. Det beviser bare at han fortsatt ser det som sin viktigste oppgave å skade ml-bevegelsen.

Avvis alle splittelsesmakere!

Enhet blant alle marxist-leninister!

La oss bygge partiet sammen!

SKAU, MLF

UTDRAG AV KOMMUNIKE FRA MLGs SKs 3. PLENUM

BRUDDET MED HØYREGRUPPA LEGGER GRUNNLAG FOR ENHETLIG PARTIBYGGENDE ORGANISASJON.

1. MLF ekskluderte på sitt landsmøte Kjell Høy og tre andre for streikebryteri mot Austad-arbeiderne. SK i ML-gruppene støtter denne beslutningen. Med sitt streikebryteri nådde Høy det foreløpige høydepunktet i sin borgerlige utarting. Men det er ikke første gang Høy-gruppa tar standpunkter som tjener klassefienden. Fra å rette mer eller mindre spredte angrep på deler av ml-bevegelsens linje, har den etter hvert utvikla ei linje som på alle punkter bryter med marxismen-leninismen Mao Tse-tungs tenkning.

De groveste utslagene dette har hatt i praksis har vært:

- Sabotasje og bakvasking av Arbeiderkomiteen mot FEC og Dyrtd.
- Ei linje som i praksis betydde at vi ikke skulle delta i Folketoget 7. juni, men tvert om til og med provosere slagsmål med andre FEC-motstandere.
- Motarbeidelse av en enhetlig partibyggende organisasjon.
- Fullstendig manglende evne til å skille mellom marxismen-leninismen og trotskismen ved å stille seg positivt til den svenske Baudegruppa.
- Streikebryteriet mot Austad-arbeiderne.

Høyre-gruppa har ingenting med ml-bevegelsen å gjøre, dens »organisasjon» bærer falsk navn og alle progressive bør bidra til å isolere denne gruppa ytterligere.

Høys forræderi kan ha skapt et paskudd for apent trotskistiske agenter til å dukke opp fram også i Norge. Derfor må kampberedskapen mot »venstre»-opportunisten ikke legges til side.

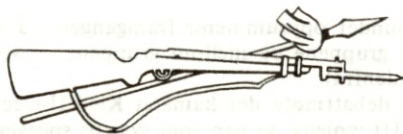
2. SK har lenge vært klar over Høys borgerlige linje. Men mens Høys provde å provosere fram et brudd på et tidlig tidspunkt, har SK insistert på linja med enhet - kritikk - enhet. Slik har hele ml-bevegelsen kunnet sette seg inn i de spørsmålene der det var motsigelser og ta standpunkt. Resultatet har blitt at *ingen* av ML-gruppenes medlemmer har støttet Høys linje og nær sagt 100 % har støttet SK/AUs linje.

Kampen mot Høys i-gruppa og dens linje har vært ført etter riktige prinsipper og har ført til en kraftigere enhet og vår linje er blitt styrka i kamp.

Vi må nå renske ut de siste restene av det tankegodset og den praksisen Høys representerer fra våre egne rekker.

3. Bruddet med Høys i-gruppa fjerner den viktigste hindringen for opprettelsen av en enhetlig partibyggende organisasjon. MLG, MLF og SUF(m-l) kan nå for alvor ta til med de forberedelsene som må gjøres for en slik organisasjon kan skapes.

FRA SKAU/MLG

MLGs AU foreslår at EPO opprettes i 1972

Åpent brev til kameratene i MLFs AU

Kamerater!

Det har lenge vært uklart for oss hvilken holdning MLF-AU tok til forslaget om at den norske ml-bevegelsen danner en EPO.

På MLFs landsmøte i juni 1971 blei det gjort to vedtak om partibygginga. I det som blei utforma av MLF-AU (gjengitt i EKE/2 s. 22–24) heter det:

»Det neste skritt må være – så snart arbeidet med diskusjonen og enhetsarbeidet har fått faste former både sentralt og lokalt – å drøfte opprettelsen av et Marxist-leninistisk forbund (et forbund av norske kommunister) med felles ledelse osv.» (s. 23 – nest nederste avsnitt.)

Vi har hatt vansker med å forstå hva dette forslaget innebar. Er det identisk med vårt forslag om en EPO? En kamerat i MLF-AU, Paul H., sa ja til dette på et debattmøte i Oslo, der han representerte MLF-AU.

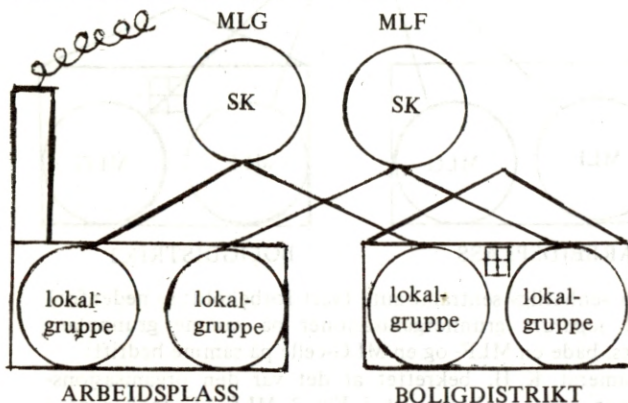
Vi har likevel hatt inntrykk av at forslaget betydde noe annet. En formulering tyder på at man snakker om å opprettholde *separate grupper* innafør »forbundet». Det står:

»Forbundet oppsummerer framgangen i å skape politisk enhet i gruppene og mellom gruppene ...» (se. 14, 3. avsnitt nedenfra).

På et debattmøte der kamerat Kjell H. ... (formann i MLF-AU) innleda, sa han som svar på spørsmål at forslaget om et »forbund» *ikke* er det samme som forslaget om en enhetlig partibyggende organisasjon.

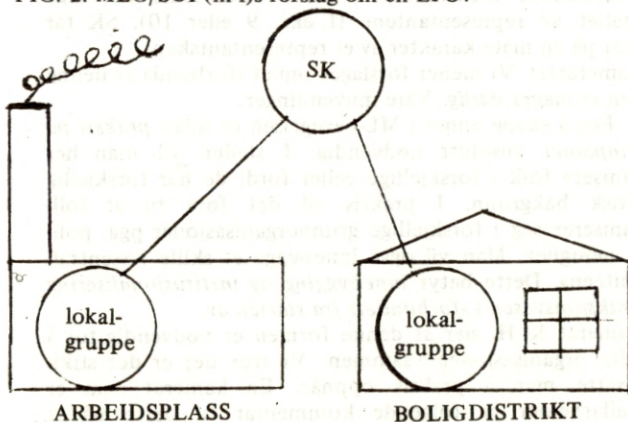
Innlederen fra MLG la deretter fram følgende skisse for å gi en oversikt over hva uenigheten dreide seg om:

FIG. 1. Beskriver situasjonen slik den er nå.

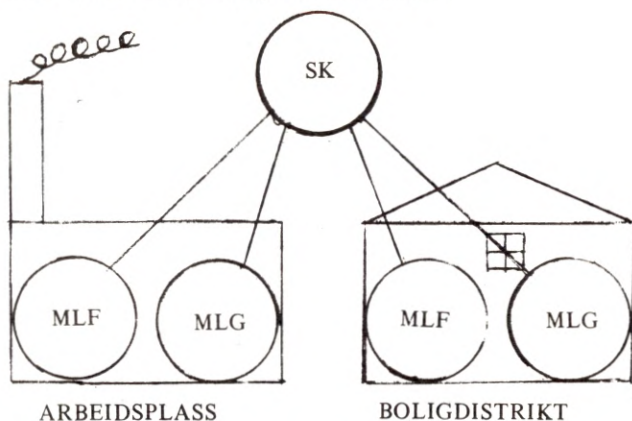
I virkeligheten er det nå bare MLG som organiserer grupper på bedriftene, slik at bildet her er litt idealisert – slik ville det være om MLF var mer utbygd. To ledelser og parallelle grunnorganisasjoner på samme grunnplan.

FIG. 2. MLG/SUF(m-l)s forslag om en EPO:

Enhetlig ledelse – og bare en grunnorganisasjon på hvert grunnplan.

FIG. 3. MLF-AUs forslag om et »forbund»:

En »enhetlig» sentralkomitee (vårt forbehold: se nedenfor) med *separate* grunnorganisasjoner på samme grunnplan: f. eks. både en MLF- og en MLG-celle på samme bedrift:

Kamerat K. H. bekreftet at det var den organisasjonsformen som er beskrevet i Fig. 3 MLF-AU tenker på i forslaget. Han sa at han sjølsagt ønsket å komme fram til den type organisasjon som er beskrevet i Fig. 2, men han mente at et »forbund» er et nødvendig skritt på veien dit.

På spørsmål om hvordan sentralkomiteen skal velges, sa kamerat K. H. at MLFs celler skal velge et visst antall representanter (f. eks. 2 eller 3) mens MLGs celler skal velge flertallet av representantene (f. eks. 9 eller 10). SK får derfor på en måte karakter av et representantskap.

Kamerater! Vi mener forslaget om et »forbund» av denne typen er *meget dårlig*. Våre innvendinger:

— For å skape enhet i ML-bevegelsen er *felles praksis på grunnplanet* absolutt nødvendig. I stedet vil man her organisere folk i forskjellige celler fordi de har forskjellig politisk bakgrunn. I praksis vil det føre til at folk organiserer seg i forskjellige grunnorganisasjoner pga. politisk uenighet. Man vil også innebygge et skille i »sentralkomiteen». Dette betyr *innebygging og institusjonalisering av fraksjonsvesen i »forbundet» fra starten av*.

Kamerat K. H. sier at denne formen er nødvendig for å *smelte* organisasjonene sammen. Vi tror det er det stikk motsatte man i praksis oppnår. En kamerat som er metallarbeider ga følgende kommentar til dette på et debattmøte der K. H. innledet: Jeg jobber med å smelte metall hver dag. Smelter du kopper og tinn får du messing.

Men det får du umulig dersom du har de to metallene i hver sin gryte! Vi er enig med den kameraten. Det blir *aldri* enhet dersom folka ikke begynner å smelte seg sammen i *de samme grunnorganisasjonene*. I tillegg skal forskjellige grunnorganisasjoner stå bak representanter i »sentralkomiteen». Dette kan *aldri* skape enhet, *bare større grunnlag for splittelser*.

– Forslaget er også dårlig ut fra situasjonen i klassekampen. Det er ml-bevegelsens oppgave å tjene folket. Men hvordan kan den gjøre noe slikt så lenge de kreftene som finnes splittes mellom *forskjellige organisasjoner på samme grunnplan*? De kameratene som har kommentert forslaget om et »forbund» peker på at dette er en *ineffektiv* måte å organisere på.

– Vi skjønner heller ikke åssen *demokratiet* skal kunne fungere i en slik organisasjon. Er det meningen at man *ikke* skal innkalle noen form for »forbundskongress» eller landsmøte *før* partiet evt. stiftes? Det kan man vel ikke mene? I så fall: hvordan blir representasjonen der? Hva med nye celler som kommer til – skal de organiseres som MLF-celler, MLG-celler eller simpelthen som ikke-fraksjonelle »forbunds»-celler? I så fall: skal de også ha sine egne representanter i representantskaps»sentralkomiteen», valgt av disse enhetene separat fra de andre? Og videre: hva med sammensetninga av styrer på distriktsnivå? – Hvordan kan den *demokratiske sentralismen* fungere innafor et slikt »forbunds»? Vi kan ikke skjønne annet enn at det i *beste fall* vil være *to separate »demokratiske sentralismer»* – en for MLF-cellene og -representantene, en for MLG-cellene og -representantene (og kanskje en tredje for de som »bare» er »forbunds»-celler og -representanter?). Dette har *ingenting* å gjøre med demokratisk sentralisme og kommunistisk organisasjonsform. Det *umuliggjør* medlemmenes demokratiske kontroll over organisasjonen. Det minner om *Trotskis* retningslinjer for den 4. internasjonale, der han sier at når medlemmer er uenige, skal ledelsen hjelpe dem til å danne fraksjon! *Hvor* blir demokratiet av, når det finnes uavhengige »partier i partiet»? Løsningen er vel ikke i praksis ment å bli at alle vanskelige spørsmål ikke skal avgjøres av medlemmene, men ved tuskhandel i den organisatoriske splittede »sentralkomiteen», og at medlemmenes deltakelse i »valg» deretter bare blir en formalitet?

Kort sagt, kamerater, vi mener forslaget deres fra ende til annen er en umulighet og et misfoster! Det vil skape splittelse og ikke enhet, det er uegna for klassekampen og gjør indre demokrati i bevegelsen til en umulighet.

Det er blitt hevda at kommunistpartiet i Albania blei oppretta på denne måten. Det stemmer ikke. I Albania skjedde følgende: To grupper gikk sammen om å skape en felles sentralkomite med forskjellige grunnplan. Denne enheten *sprakk*. APAs historie fordømmer denne framgangsmåten som *feilaktig*. De samme to gruppene fikk direktiv fra KOMINTERN om at begge gruppene skulle oppløse seg, oppløse sine celler og straks skape nye, *enhetlige* celler. Den ene gruppa *nekta*. APAs historie fordømmer denne gruppas ledelse som *sabotører* av partibygginga. Etter dette blei det, under krigen, danna et nytt senter i Tirana under Enver Hoxhas ledelse. Dette sentret skapte enhet på grunnplanet på tross av de gamle gruppenes ledelse, og partiet blei oppretta.

Som dere ser, kamerater: Deres forslag om et »forbund» er *identisk* med den feilaktige linja for partibygginga som blei forsøkt i Albania. Dere *avviser* foreløpig, som ledelsen i den ene albanske gruppa, forslaget om at både MLF og MLG oppløses og at en EPO dannes. Dere ser at linja med å danne en EPO på denne måten er identisk med KOMINTERNS *riktige* linje.

Deres forslag om et »forbund» av denne typen har ingen forbilder i den kommunistiske verdensbevegelsens historie. Det er fullstendig uforenlig med den demokratiske sentralismen og med all kommunistisk organisasjonspraksis. Ærlig talt, kamerater, det er nærmest en vits! Vi ville gjøre oss fullstendig til latter – stå fram som de reineste tosker – både for kommunistene i alle land og for alle framtidige generasjoner av norske kommunister – om vi tok dette forslaget alvorlig. Dere vil sikkert også sjøl kunne forstå at det er ganske ubrukelig.

Men vi er likevel villige til å ta forslaget positivt opp. Vi vil se en *god* side ved det: at man er villige til å drøfte opprettelsen av en organisasjon som bygger partiet.

For å følge opp det vi *ønsker* å se som den gode sida ved forslaget legger vi derfor fram en *realistisk* plan som gjør det *mulig* å skape en *virkelig* kommunistisk organisasjon som kan bygge partiet.

MLGs AU foreslår at en enhetlig partibyggende organisasjon opprettes i 1972.

Vi foreslår at følgende framgangsmåte blir brukt:

- At MLF, MLG og SUF(m-l)s ledelser i fellesskap erklærer, at en enhetlig partibyggende organisasjon skal dannes så snart som mulig.

- At AU-ene i MLF og MLG i fellesskap sender ut kriterier for kadervurdering for de som skal tas opp i den nye organisasjonen. Disse kriteriene bør i hovedsak gå på om kameratene står på Marxisme-Leninismens–Mao Tse-tungs tenknings grunn og i praksis har vist seg villige til etter evne å jobbe for bevegelsen og tjene folket. Dette må *ikke* oppfattes som at folk må være »professorer i marxisme», og aktivitetskriteriet må ta hensyn til hindringer som vanskelig arbeidstid, framskreden alder osv.

– At medlemmene i MLF og MLG kommer sammen lokalt (i boligdistriktet, på arbeidsplassen, skolen e. l.) og sammen foretar kadervurderinger på grunnlag av de felles kriteriene, og etter demokratisk rådslagning sammen avgjør hvem som bør tas opp i den nye organisasjonen.

– At de nye grunnorganisasjonene som dannes på denne måten, velger delegater til den enhetlige partibyggende organisasjonens stiftelseskongress.

– At AU-ene i MLF og MLG i fellesskap overvåker kadervurderinga og forbereder stiftelseskongressen ved å gi ut dokumenter og på annen måte og i fellesskap innkaller den.

At organisasjonene MLF og MLG oppløses idet den nye, enhetlige kommunistiske organisasjon dannes, og at EPO slik trår inn i MLFs og MLGs sted.

Kamerater! Forslaget fra MLGs AU er enkelt å forstå og lett å gjennomføre i praksis.

Formannen i MLF K. H. har på debattmotene hevdet at ml-bevegelsen ikke kan gjennomføre enhetlige kadervurderinger ettersom folk har forskjellig bakgrunn. Vi løser dette ved at vi sentralt i fellesskap lager enkle, fornuftige kriterier for kadervurderinger som hvem som helst kan bruke som grunnlag for diskusjon. K. H. har hevdet at vårt forslag om en EPO betyr «å likvidere MLF». Dette er forsviddt riktig. *Men enhver som leser vårt forslag kan se, at vi også foreslår å 'likvidere' MLG!* Vi vil erstatte både MLF og MLG med en bedre enhetlig organisasjon! Det er opplagt at vårt forslag ikke stiller noen organisasjon i en særstilling.

Vårt forslag er i marxist-leninistenes og partibyggings interesser, fordi det gjør det mulig å komme raskt framover mot et virkelig parti. Det svarer til dagskampens behov og arbeiderklassens interesser, fordi det betyr et skritt fram mot den kommunistiske kamporganisasjonen som folket trenger både på kort og lang sikt. Det er ikke uklart. Det strider ikke mot leninismen. Det inneholder ingen skjulte forutsetninger som man må lete mellom linjene for å finne. Tvert imot er det enkelt og rimelig, og de tiltaka som foreslås, er av en slik art at enhver ærlig kamerat uten videre kan forstå at de er fornuftige. Disse tiltaka vil ikke føre med seg at folk blir splitta fra hverandre, men tvert imot sveise kameratene med forskjellig bakgrunn bedre sammen.

Kamerater i MLF-AU! Vi mener det må være åpenbart for dere at vårt forslag er fullstendig riktig, dersom dere virkelig ønsker å hjelpe til med å bygge arbeiderklassens kommunistiske parti. Vil dere det, eller vil dere det ikke? Vi oppfordrer dere til å svare innen 20/10, fordi svaret på vårt forslag er svært viktig for den videre diskusjonen.

FRAM FOR ARBEIDERKLASSENS KOMMUNISTISKE PARTI!

FORSVAR DEN LENINISTISKE DEMOKRATISKE SENTRALISMEN, NED MED ALL FRAKSJONISME!

FRAM FOR ENHETEN I ML-BEVEGELSEN, BYGD PÅ MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING!

Med kommunistiske hilsener AU i MLG.

HØRNINGEN LYVER OM STREIKESTØTTEKOMITEEN

Kjell Høns løpegutt, Kurt W. ... har uttalt seg om Streikestøttekomiteen i borgerpressen i et forsøk på å splitte MLG og SUF(m-l). De løgnene han framførte i Arbeiderbladet har seinere blitt grundig tilbakevist i Streikestøttekomiteens innlegg i Arbeiderbladet, og vi har i ekstrasnummeret av Røde Fane fått virkningene av dette streikebryteriet utdypet av formannen for streikekomiteen på Austad. Jeg vil derfor her kort supplere dette stoffet da jeg var til stede på det møtet Kurt W. ... sprer løgner om.

Det var styret i Streikestøttekomiteen som innkalte dette halvårsmøte. Høns/W. ... hadde intet imot å innkalle til møtet, de tok sjøl del i dette arbeidet. Hva er da grunnen til at de *etter* møtet forsøkte å ødelegge arbeidet for SSK. Forklaringen finner vi ved å se på hva disse folkene gjorde på møtet. De ønsket ikke å avholde et møte for å legge opp til linjer som kunne bedre støttearbeidet til f. eks. Austad. De kom utelukkende til møtet i et forsøk på å kuppe det. De ønsket å kuppe SSK for å bruke den som en plattform for seg sjøl i kampen mot ml-bevegelsen. Dette er sannheten. For å oppnå dette stilte de et forslag på å utvide komiteen, »desentralisere den», som de sa. Hvilke folk skulle da være med på å gi SSK en »ny giv ute i distriktet», jo det var personer som H. ... hadde håndplukket og som i den lokale kampen hadde blitt avslørt som de reineste sabotører av all interessekamp.

Personer som fullt ut støttet Baude, og forsøkte å knuse Solidaritetskomiteen for Vietnam, slike folk ville H. ... skulle sitte i spissen for støttearbeidet. Det var håndplukkede folk som støttet H. ... i-gruppa i MLF. Hele den såkalte utvidelsen var bare et kupp-forsøk fra H. ... i-gruppa og blei sjølsagt avvist på møtet.

Etter at dette forsøket ble avvist, så fortsatte H. ... i kjent stil. Nå var det styret han skulle dominere. Han foreslo en av sine folk til å »supplere» styret, en person fullstendig uerfaren med slikt arbeid, og ikke spurt en gang på forhånd! I tillegg til de to i H. ... gruppa som da skulle sitte i styret (som er på 3, ville da bli 4), så skulle H. ... is løpegutt W. ... ha dobbeltstemme. Hele dette spillet fra Kjell H. ... var io helt latterlig, alle gjennomskuet hva han egentlig ville og avviste det. W. ... ble gjenvalgt i styret, men ikke som formann denne gang, fordi han ikke hadde gjort noen god jobb, hemmet støttearbeidet etc. og det ble valgt en formann som hadde drevet meget aktivt og bra arbeid på en av Oslos største fabrikker. At W. ... ble gjenvalgt til sekretær og ikke egentlig kastet ut av hele komiteen p. g. a. sitt arbeid, kom av at resten av medlemmene i hovedkomiteen ikke ønsket noe brudd med disse personene fordi et slikt brudd helt

opplagt ville ødelegge for de streikende arbeiderne i Austad. Dette ble også klart sagt fra til Hø og W likevel så spredde de kort tid etter løgner i Arbeiderbladet.

De reaksjonære har i tidas løp vært flinke til å skrike opp om SUF-kupp når de ikke fikk det som de ville. Nå er det altså Hø gruppas tur til å gjøre det samme.

ML-er, medlem av Streikestøttekomiteen.

DE GIKK KLASSE- FIENDENS ÆREND

Austad-streiken var i forrige uke inne i en alvorlig fase. Vi spurte streikekomiteens formann, Inge J. , hvordan H. & Cos presseutkjør virket i Tromsø.

Splittelsesmakeriet ble grepet begjærlig av fienden, og forsøkt brukt mot de streikende. «Nordlys» brakte utkjøret som hovedoppslag på 1. side dagen etter. Det var for så vidt en oppfølging av den hetsen høyrekreftene hadde kjørt for å splitte streiken og støttearbeidet. Utkjøret kan derfor ikke oppfattes som noe annet enn et dolkestøt i ryggen på de streikende arbeiderne. Dette måtte H. vite. Det er meg ufattelig at han som selv har vært streikeleder nå faktisk opptrer som streikebryter.

– Hvordan virket angrepene på Streikestøttekomiteen inn på det

lokale støttearbeidet?

– Det skapte en god del forvirring, men i hovedsak slo det ikke an. Framstøtet ble av arbeidsfolk oppfattet som en del av den allmenne borgerlige hetsen mot streiken. Den lokale streikestøttekomiteen har gjort godt arbeid, og gjennom tre–fire uker fått stor tillit hos fagorganiserte. Men det er ikke H. & Cos fortjeneste.

– Hva mener du personlig om eksklusjonen av disse folkene fra MLF?

– Jeg mener det er en selvfølge at streikebrytere blir fjernet fra marxist-leninistiske organisasjoner.

LEDEDE MLF-ER PRØVER BAUDE-LINJA I PRAKSIS

To kamerater fra MLF hevdar på Rød Front-leiren på Sørlandet i sommer ideer om det anti-imperialistiske arbeidet som sto i motstrid til de andres riktige linje. Den ene var E: ..., medlem av MLFs sentralstyre, den andre, R: ..., fra samme stad som E: ... De ideene disse to førte fram var ei linje for Vietnamarbeidet som til ei forveksling likna den samme linja som Baude-klikken hadde ført fram i Sverige. R: ... hadde kommet med de samme synspunktene på Solkoms landsmøte i juni. Disse to mener at solidaritetsarbeidet må bygge på proletarisk internasjonalisme, klassesolidaritet og når de har funnet det opportunt har de ment at fronten må bygge på ei prinsipiell anti-kapitalistisk linje og at den må stilles inn under partiet. Seinere, da den ideologiske kampen ble skjerpa gikk de bare inn for å støtte enkelte streiker og at fronten skal inn under partiet en gang i framtida.

Vi gjengir her referat fra det anti-imperialistiske seminaret på Rød Front-leiren og referat fra venstreavviksdebatten i Solkom for å bedre belyse disse tos framferd.

KORT OPPSUMMERING FRA DET ANTI-IMPERIALISTISKE SEMINARET PÅ RØD FRONTS SOMMERLEIR 1971

Følgende spørsmål ble diskutert:

I kampen for sosialismen og i kampen mot USA-imperialismen har det i Sverige og Norge kommet fram to linjer. Hva fører disse to linjene til i praksis i solidaritetsarbeidet for Indo-Kinas folk?

Det finnes to linjer i det anti-imperialistiske arbeidet. De adskiller seg fra hverandre på følgende punkter:

A. Spørsmålet om hovedmotsigelsen. ML-erne mener at den går mellom imperialistene på den ene sida og alle andre klasser og lag på den andre sida. Baude-linja derimot mener at den her i Norge går mellom arbeiderklassen på den ene sida og alle monopolkapitalister og småborgerskapet på den andre.

B. Ut fra analyse av hovedmotsigelsen vil Solkom forene alle som kan forenes i kampen mot imperialismen gjennom solidaritetsarbeidet for Indo-Kinas folk. Dette er helt i tråd med 20.mai-erklæringa av Mao 1970. Baude-gruppa vil derimot forene den svenske arbeiderklassen, og bare den, til kamp for Indo-Kinas folk.

C. Solkom står ikke på den proletære internasjonalsismens grunn. Baude-gruppa mener at fronten skal gjøre det ut fra sin linje om at bare arbeiderklassen har interesse av å kjempe mot imperialismen.

D. Spørsmålet om ledelsen av fronten. SUF(m-l) og MLG mener at ML-erne må arbeide innen fronten på like vilkår med alle andre og fortjene og tilkjempe seg ledelsen. Baude-gruppa mener at fronten skal stilles under partiets ledelse ved hjelp av organisatoriske vedtak.

Det ble påpekt at bare den ene linja kan være riktig og at en derfor måtte gå til praksis for å se hvilken av linjene som tjener kampen mot imperialismen – og hvilken som ikke gjør det.

Til A. Spørsmålet om hovedmotsigelsen. 2 kamerater mente at den i Vietnam gikk mellom Vietnams folk og imperialistene, men at den i Norge gikk mellom arbeiderklassen og alle andre klasser og lag. Alle andre mente at verdens hovedmotsigelse også gjaldt i Norge og at kampen mot EEC må ses i dette perspektivet.

Til B. 20. mai-erklæringa. Alle var enige i at en skulle forene alle som kunne forenes på kravet »USA ut av Indo-Kina». Men en kamerat mente at dette ikke inkluderte småborgerne. Dette fordi mellomliga egentlig står på monopolkapitalens side. Alle andre mente at denne innsnevringa av fronten fører til at fronten svekkes og det er bare USA-imperialismen som tjener på det.

Til C. Proletarisk internasjonalsisme. To kamerater mente at Solkom burde stå på den proletære internasjonalsismens grunn, og utvikle fronten fram til dette. Alle andre mente at dette førte til at parti og front flyter sammen (noe som den ene kameraten så som målet for en enhetsfront) dvs. fullstendig likvidering av fronten. Kameraten slo fast at det bare var en god ting om småborgerne falt fra, de tjener allikevel bare monopolkapitalen.

Gruppene var enige om at ML-erne innen fronten bør utvikle sine aktivistkamerater til å stille seg på den proletære internasjonalsismens grunn, men avviste bestemt at fronten skulle gjøre det. Kameraten mente at Solkom skulle støtte alle streiker. Det var stor enighet om at dette ville føre til at en gikk bort fra brennpunktsteorien og ikke så det som frontens hovedoppgave å drive anti-imperialistisk solidaritetsarbeid, men derimot å kjempe mot den norske monopolkapitalens utbytting av norske arbeidsfolk.

Til D. Frontens ledelse. To kamerater mente at fronten skulle understilles partiet. En av dem kunne ikke ta stilling i spørsmålet om De Forenede FNL-gruppene (Solkom i Sverige) gjorde riktig som ikke oppfordra folk til å stemme KFML i det svenske riksdagsvalget for 1 år siden, fordi han ikke var sikker på hvorvidt DFFG hadde så sterk støtte blant svenske arbeidere at en slik oppfordring var riktig. Det var ellers stor enighet om at en slik oppfordring ville føre til at folk som støtta DFFG, men ikke KFML ble

skjøvet vekk.

I praksis førte Baude-gruppas politikk til at DFFG ble splitta, at Baude-gruppa starta sin egen Vietnam-organisasjon, sine egne innsamlinger. I fagforeninger f. eks. førte dette til at de stemte imot at DFFGs Vietnam-innsamling ble bevilga penger. At på steder hvor Vietnam-demonstrasjoner tidligere samla mange mennesker, kom nå bare få. Og hvem tjener på denne splittinga? Bare USA-imperialismen.

I den byen de to kameratene kommer fra som til dels forsvarte Baude-gruppa har det i den siste tida ikke vært drevet aktivt FNL-arbeid. Også AKMED-arbeidet har nesten ligget nede. I begge frontene har de to kameratene sittet i ledelsen.

VENSTREAVVIKDEBATTEN.

Den venstreavvikdebatten som ble reist i forrige FNL i Norge på grunn av innleggene til representanten fra Kristiansand FNL-gruppe på landsmøtet og innlegget fra Lillestrøm FNL-gruppe i FNL i Norge, har utvikla seg bra. På Solkoms landsstyremøte i slutten av august ble det vedtatt å føre offensiv kamp mot de som førte fram ei bevisst »venstre»-sektersk linje (som Baude-linja) i fronten. Det ble vedtatt at det var spesielt viktig å mobilisere medlemmene i Kristiansand FNL-gruppe til å føre kamp mot R¹ og E². Disse to har i diskusjoner ført fram deler av Baude-linja og de ideene som førte til splittelse i FNL-arbeidet i Sverige.

Det ble med en gang tatt initiativ til å samle FNL-gruppa i Kristiansand. Det ble lagt fram materiale og redegjort for saka på et medlemsmøte. Noe seinere ble det arrangert et helgeseminar for å få ei grundig behandling av spørsmålet. Dette seminaret ble svært bra med gode politiske diskusjoner. Den resolusjonen som ble vedtatt fikk fjorten stemmer, en stemte blankt og R¹ stemte imot.

Er³ var ikke til stede, men hadde på medlemsmøtet redegjort for sitt standpunkt.

FNL-gruppa i Kristiansand har nå kommet ut av dødvannet, den har mange ivrige medlemmer. Styret er sammensatt av folk fra flere politiske organisasjoner. Gruppa har medlemmer fra skoler og arbeidsplasser, utsiktene for ei vellykka Vietnamuke er gode. I Lillestrøm har det også vært viktige diskusjoner om Solkoms linje. Der er gruppa nå kommet til enhet om å slutte opp om Solkoms linje og ta avstand fra ei anti-kapitalistisk linje i solidaritetsarbeidet.

Distriktskonferansene viste at venstreavvikdebatten har ført til ei samling om Solkoms linje og taktikk for høstens arbeid.

Det som nå tjener Indo-Kinas folk, er å forene de kreftene som kan forenes bak kravet USA ut av Indo-Kina. Vi må nå kaste alle krefter inn i dette arbeidet, og bekjempe alle tendenser til »venstre»-tenkning og sektarisme.

Sektarisme er alt som støter folk vekk fra oss, fordi vi har en feilaktig politikk eller arbeidsstil. Samtidig må vi passe oss for å drukne i aksjonsenhetene, glemme at vi er anti-imperialister. »Venstre»- og høyrefeil fører begge deler til svekking av solidaritetsarbeidet og tjener ingen annen enn USA-imperialismen.

RESOLUSJON VEDTATT I KRISTIANSAND FNL-GRUPPE 12/9-71.

FNL-gruppa i Kristiansand vil etter grundige diskusjoner om Solkoms linje for det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet, ta avstand fra den venstre-sektariske Baude-linja som er blitt ført fram i Sverige. Baude-linjas innhold er at fronten må bygge på klassesolidaritet, proletarisk internasjonalisme og stilles under ledelsen til proletariatets kommunistiske parti. I Sverige førte det til at Solkoms broderorganisasjon DFFG ble splittet, og at det ble opprettet en konkurrerende front som nå skal innlemmes i Baudes ungdomsforbund. Det har i praksis vist seg at de som har drevet Vietnamarbeid etter Baudes linje har fått mindre støtte enn da de sto på DFFGs linje. Baudes linje er både i teori og praksis ei frontfiendtlig linje som snevrer inn fronten.

Kristiansand FNL-gruppe tar avstand fra at fronten skal bygge på klassesolidaritet, da det ut fra erfaringene i Sverige og sosialistisk teori må føre til ei klasseanalyse av det norske samfunnet, støtte til arbeiderklassens kamp mot den norske monopolkapitalen, noe som betyr ei prinsipiell støtte til f. eks. streiker.

Solkom må ut fra brennpunktsteorien støtte streiker når de retter seg mot amerikanske foretak og som dermed kan settes i forbindelse med de indo-kinesiske folkenes kamp mot USA-imperialismen. Dette betyr ikke at vi nå bygger på klassesolidaritet og det betyr heller ikke at vi bygger på medlidenhet.

Vi tar også avstand fra at fronten skal bygge på proletarisk internasjonalisme, da det slik Lenin framstiller det må bety at fronten må støtte kampen for revolusjonen og den revolusjonære bevegelsen i Norge og den samme kampen og den samme linjen i alle andre land uten unntak. Dette kan bare være ei oppgave for et sosialistisk parti, ikke for folk som arbeider innafør ei begrensa målsetting.

Kristiansand FNL-gruppe vil selvsagt ta imot medlemmer fra partier og organisasjoner som bygger på den proletariske internasjonalismen, men innenfor fronten må de som alle de andre medlemmene stille seg på Solkoms

plattform, Solkoms analyse og arbeide for å samle breiest mulig støtte for Solkoms begrensa målsetting. Forsøk på å få Solkom til å styrte den norske monopolkapitalen, arbeide for verdensrevolusjonen og stille Solkom inn under et parti må tilbakevises og stemples som frontfiendtlig.

Når E og R hevder at Solkom må bygge på klassesolidaritet, proletarisk internasjonalisme må vi ta avstand fra dette. R uttalte bl. a. på Solkoms landsmøte, at Solkom bør gi ei analyse av sammenhengen mellom FNLs kamp og klassekampen i Norge. Dette kan ikke ses på som annet enn uttrykk for venstresektaristiske ideer.

Det er en bra ting at R og E tar avstand fra splittelsen i Vietnamarbeidet i Sverige og at de ser på det som en dårlig ting at Baudes Vietnamfront ble opprettet. Det er også bra at de sier at fronten ikke bør stilles inn under partiet nå. Men de står fortsatt på at fronten bør bygge på klassesolidaritet og proletarisk internasjonalisme.

I høst skal Solkom arbeide for å forene de som kan forenes bak kravet USA ut av Indo-Kina. Dette er ei viktig og stor oppgave, som spesielt krever at vi bekjemper alle sektariske feil hos FNL-aktivistene og i gruppas politikk og arbeidsstil. For å bekjempe disse feilene må alle medlemmene delta aktivt i spredningen av Solkoms materiell. E og R vil fortsette å arbeide i Solkom. De må da lojalt føre ut Solkoms linje utad og delta i den praktiske politikken. Inntil videre vil de ikke få spesielle verv som studieledere eller i styret, o. l. Medlemsmøtet må vurdere når videreføringa av debatten om de to linjene ikke har noen hensikt. FNL-gruppa vi fra nå av ta fatt på arbeidet med høstens Vietnam-uke. Ei oppsummering av Vietnamuka, vil vise riktigheten av Solkoms linje når den er satt ut i praksis. Kristiansand FNL-gruppe oppfordrer alle til å styrke enhetsfronten, slutte opp om Solkoms riktige linje og avvise den frontfiendtlige Baude-linja og all sektarisme i fronten.

Slutt opp om SOLKOM!

USA ut av Indo-Kina!

Bekjemp USA-imperialismen!

Dette skulle belyse hvor alvorlige feil MLFs sentralstyremedlem har gjort. Jeg kan ikke uttrykke annet enn forferdelse over E's mangel på politisk gangsyn. I den byen hvor han har hatt sitt politiske virke i mange år viste det seg at venner fra SFU hadde fått et svært forkjært inntrykk av ml-erne. Kampen mot E og F i FNL-gruppa viste seg å være helt nødvendig for å kunne forene ml-ere som sto på den riktige linja, SFU'ere, og folk fra AUF, KU og uorganiserte. Det har i EKEs artikler om partibygginga vært framheva at noen kamerater i MLF ikke ville ta lærdom av erfaringene fra Russland, Kina og Albania. I spørsmålet om Baude-linja og erfaringene fra

Sverige, var et av hovedpoengene til de to i MLF at vi ikke kunne ta lærdom av erfaringene fra Sverige. Vi måtte la utviklinga skje i fronten og se hvordan det endte, det kunne jo hende at E og R fikk flertall for sin linje. En slik holdning til lærdommer fra andre land må rett og slett stemples som uansvarlig og i strid med en riktig marxist-leninistisk holdning.

R og Ei har ført fram klart »venstre»-sektariske ideer for hvordan solidaritetsarbeidet bør drives. Vedtaket i FNL-gruppa åpner muligheten for at de kan korrigere sine feilaktige ideer. Hvis det finnes et oppriktig ønske om enhet hos E og Ei, håper jeg at han gjennomfører den praksis han nå blir pålagt i FNL-gruppa, slutter opp om ei riktig linje for det anti-imperialistiske arbeidet og solidaritetsarbeidet spesielt.

Bekjemp all »venstre»-sektarisme i de anti-imperialistiske frontene!

ML-er i Solkom.

KAMP MOT EEC — DET NASJONALE SPØRSMÅL

Hos oss ble det tvingende nødvendig å få et grep om enheten i solidaritetsarbeidet for Indo-Kinas folk og kampen mot EEC. Vi analyserte de viktigste motsigelser i verden i dag og spesielt imperialistenes stilling og kampen mot imperialismen. Denne analysa vil snart bli tilgjengelig for andre kamerater. Det som vi mener det er viktig å trekke fram i EKE er, hvordan organisere kampen mot imperialismen.

Spørsmålet ble for oss hvem vi skulle mobilisere og hvordan. Mao sier at det er nødvendig å finne ut hvem som er ens venner og hvem som er ens fiender. Det var klart at monopolkapitalen og storborgerskapet er våre fiender. Imperialistene i EEC er også våre fiender. Vi står overfor et imperialistisk framstøt. Det er spesielt viktig for EEC-monopolene at Norge mister sin nasjonale selvbestemmelsesrett, slik at den kan erstattes med den internasjonale monopolkapitalens bestemmelsesrett. Ei enda videre analyse viser at USA-imperialismen og sosialimperialismen er fiender som vi må reise kamp mot.

Hvem er våre venner, hvem kan vi regne med støtte fra i kampen for vår nasjonale selvstendighet? Et imperialistisk framstøt rammer hele folket, arbeidere, funksjonærer, bønder, fiskere, småkapitalister, skoleelever, studenter; alle disse må vi henvende oss til for å samle til enhetsfront mot EEC og dyrtida. Lenin sier at: Det vil være galt å forstå selvbestemmelsesretten

som noe annet enn retten til egen statlig eksistens. Om nasjonens selvbestemmelsesrett (Marxistisk Forum 1/71).

Dette fikk oss til å forstå at innlegget til Egil E. (E. E.) i Røde Fane 4/71 har ei feilaktig linje i synet på hvordan den anti-imperialistiske kampen må føres. Han benekter i realiteten at arbeiderklassen har noen nasjonal selvbestemmelsesrett å kjempe for, og samtidig sier han at småborgerskapets kamp for deres nasjonale selvstendighet er reaksjonær. Han ser ikke at det er nasjonen som helhet som har eller mangler nasjonal selvbestemmelsesrett. (I EKE nr. 3 – to linjer i kampen mot EEC, blir dette utdypa svært bra.) Ut fra E. E.s linje kan vi ikke lage noen enhetsfront, han skyver småborgerskapet fra seg. Dette fant vi svært alvorlig, for tidligere historiske erfaringer viser at småborgerskapet er vaklende og at de derfor kan vinnes av våre fiender, for reaksjonen og fascismen og svekke vår kamp, styrke fiendens muligheter for å knekke oss i første omgang.

Men er det nok med en enhetsfront mot EECs imperialistiske framstøt?

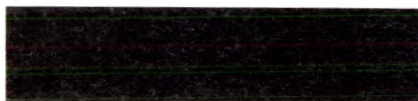
Ei videre analyse gjorde det klart for oss at vi har mektig støtte i Folkets Kina, Albania og ikke minst i den frigjøringskampen retta mot imperialismen som verdens folk fører. Stalin sier i sin artikkel om Det nasjonale spørsmål i Spørsmål om Leninismen s. 49: »Leninismen har avslørt dette skrikende misforhold, revet ned skilleveggene mellom hvite og fargede, mellom europeere og asiater, mellom imperialismens 'siviliserte' og dens 'usiviliserte' slaver, og har såleis knyttet det nasjonale spørsmål sammen med spørsmålet om koloniene. Med dette er det nasjonale spørsmål forvandlet fra et separat og indrestatlig spørsmål til et alment og internasjonalt spørsmål om å fri de undertrykte folk i de avhengige land og koloniene fra imperialismens åk.» Stalin sier det er et spørsmål om koloniene skal være ressurser for imperialistene eller oss, og nødvendigheten av å se på folkene i koloniene som ei svært viktig revolusjonær kraft.

Hva er så E.E.s syn på hvordan vår støtte til først og fremst Indo-Kinas folk skal være? Jo, han har i diskusjoner gjentatte ganger framheva at denne støtten må bygge på klassesolidaritet og proletarisk internasjonalisme (se resolusjon fra Kristiansand FNL-gruppe om bl. a. E. E. = E. E. -). Nok en gang ser han ikke hva kamp for nasjonal sjølstendighet innebærer verken i Norge eller i Vietnam. Konsekvensen av hans syn er at solidaritetsarbeidet med Indo-Kinas folk, ikke skal føres av en enhetsfront, men at det bare er arbeiderklassen som kan gi solidariteten det riktige klassemessige innhold. Hva betyr dette når Solkom skal samle folk bak parola USA ut av Indo-Kina, jo, at vi må gi parola et riktig klassemessig innhold og den støtten vi eventuelt kan få fra småborgerskapet bare er reell »i den grad de forstår sine framtidige interesser som proletarer».

Vi har sett at alle enheter må starte Vietnamarbeidet igjen, at det er nødvendig for vår kamp mot imperialismen, mot monopolkapitalen og for sosialismen. Men skulle vi ført ut ei linje som den E. E. fører fram, ville det blitt et dårlig solidaritetsarbeid, da ville vår støtte til folkene i Indo-Kina bli ussel og til liten nytte, forholdene for USA-imperialistene ville blitt begunstiget ved at vi hadde hindra folk i å delta i solidaritetsarbeidet, hvis vi ikke hadde sett at Solkom må være en enhetsfront som bygger på et begrensa grunnlag, da den skal støtte kampen for nasjonal sjølstendighet og mot USA-imperialismen.

Nå har vi i hovedsak ei riktig linje, vi tror at andre kamerater forstår at E. E. og co. har ei linje som saboterer folkenes kamp.

Kamerater i Solkom.

Hva mener H a-gruppa om Baude-klikken?

Høsten -70 ble den svenske ML-bevegelsen splittet. MLG og SUF(m-l) var aldri i tvil om at Baude-klikken tok feil i alle vesentlige spørsmål og at KFML hadde en riktig linje for kampen. Da Baude-klikken forsøkte å skaffe seg kontakter i Norge for å føre fram sin halvtrotskistiske linje og dessuten angrep den norske ML-bevegelsen var det nødvendig raskt å avvise denne gruppa og deres politiske feil. SUF(m-l) og MLG laget derfor en redegjørelse til alle sine medlemmer om splittelsen i Sverige allerede i januar -71. Seinere ble dette materialet omarbeidet og gitt ut eksternt.

MLG og SUF(m-l) ble den gang kritisert av H i-gruppa for å ha »tatt standpunkt for tidlig». H i-gruppa mente videre at »spørsmålet ikke var tilstrekkelig avklart» og at »det var vanskelig å ta stilling».

Allerde den gang var Baude-klikkens politiske feil helt åpenbare. Vi skal nevne en del punkter.

Baude-klikken hevder at KFML skulle gått inn for å få DFFG (tilsvarer Solkom) til å støtte KFML i valget. En sann linje ville sjølsagt ha splittet DFFG og tjente derfor bare USA-imperialismen. Da Baude-gruppa ikke fikk sin linje i gjennom i DFFG, splittet de organisasjonen og opprettet sin egen

»front». Denne »fronten» har de nå lagt ned og omgjort til »ungdomsforbund». Sånn frontpolitikk har tydeligvis Høi-gruppa skjønt er sprø.

På liknende måte splittet Baude-gruppa Svensk-kinesiska Foreningen. Baude-gruppa går mot parolen »tjen folket». »Tjen folket»-parolen gjelder ikke under kapitalismen og står i motstrid til å gå inn for klassekamp. Det å ta utgangspunkt i folkets velferd beskrives som å »senke seg ned på sosialarbeidernes nivå».

(For ytterligere utdyping av Baude-gruppas politikk henvises folk til heftet »Materiale om den trotskistiske Baude-klikken», utgitt av MLG og SUF(m-l)-71.)

Til tross for alt dette klarte ikke Høi-gruppa å forstå at Baude-gruppa var en trotskistisk gruppe som hadde gått bort fra marxismen-leninismen.

Ledende representanter for Høi-gruppa, bl. a. et tidligere sentralkomitemedlem, forsvarte på sommerleiren for Østlandet/Sørlandet Baude-gruppa og mente den førte en korrekt politikk. Seinere har ledende medlemmer i Høi-gruppa hevdet at »begge parter har feil» uten å skille mellom KFML og Baude-klikken.

Hva mener så Høi-gruppa om dette spørsmålet? *Offisielt* så mener de ingenting, »spørsmålet må diskuteres».

Det tyder på politisk gangsyn som en blind høne og viser bare at Høi-gruppa ikke ser forskjell på trotskisme og marxisme-leninisme.

Men kanskje mener de noe likevel, for en rekke av synspunktene som Baude har stått for forsvare Høi-gruppa. Dette gjelder bl. a. spørsmålet om hovedmotsigelsen i Norge, linja i Vietnamarbeidet, frontpolitikken generelt osv.

Kanskje har alt tåkepratet bare vært en avledningsmanøvre, for tidligere ville det vært politisk selvmord å forsvare Baude-gruppa, men nå som Høi-gruppa er kastet ut av ML-bevegelsen, hva da?

Vi er overbevist om at Høi-gruppa lenge har støttet Baude-klikken, tåkepratet var bevisst, noe de blei tvunget til. I sine forsøk å skaffe seg støtte i ML-bevegelsen ville det ha vært dumt å støtte Baude-klikken, som ML-bevegelsens medlemmer hadde tatt avstand fra. Høi-gruppas politikk har vært bevisst, et ledd i deres splittelsesforsøk. Det er ikke bare at Høi-gruppa ikke ser forskjell på trotskister og marxist-leninister, de er sjøl trotskister og støtter trotskistiske grupper. Men når det åpne samarbeidet mellom Baude og Høi kommer, må ingen la seg forvirre. En politisk linje blir ikke riktigere om den framstilles som en »internasjonal tendens», det er trotskisme like fullt, alle Høi-is fraser til tross.

Medlem av MLG, Oslo.

FORSVAR FOLKETS KULTUR – BEKJEMP TROTSKISMEN

I Røde Fane nr. 1/71 og 3/71 går Sven B til voldsomme angrep på Stig Holmås' diktsamling «Vi er mange» og på KLASSEKAMPENS positive vurdering av boka, og han angriper også PROFIL. Disse artiklene faller helt i tråd med samme forfatters artikler om EEC-spørsmålet, med Eva B's anbefalinger av Rosa Luxemburgs angrep på Lenin, med Hørningskvikkens feilaktige og trotskistiske linje for anti-EEC-kampen og partibygginga og «venstre»-sektierisme.

Sven B's angrep bygger på en analyse som er ensidig, overflatisk og subjektivistisk, som strider mot marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og bare stemmer overens med Trotskijs angrep på den proletære kulturen – fra «venstre». En debatt om dette har sin plass innenfor den diskusjonen ml-bevegelsen nå gjennomfører.

1. Litteraturen og samfunnet.

Marxismen-leninismens litteratur- og kunstteorier er anvendelsen av den dialektiske materialismen på kunstens verden. Den ser kunsten –både som helhet og i de enkelte verkene – som en gjenspeiling av samfunnsmessige motsigelser, en gjenspeiling som i sin tur påvirker disse motsigelsene. Vi marxist-leninister kan ikke vurdere kunsten isolert, uten å vurdere den som et speilbilde av det samfunnet den er oppstått i og i samband med det samfunnet den virker i.

Den norske kunsten utgjør et speilbilde av det norske samfunnet. Dette speilbildet vil alltid henge litt etter i utviklingen (det tar f. eks. ca 1/2 år fra en diktsamling er skrevet til den foreligger på markedet), og det vil dekke de forskjellige feltene av samfunnet med forskjellig grundighet, alt etter den kulturelle aktiviteten i de forskjellige klassene, men det vil alltid være et meget sannferdig bilde av motsigelsene som finnes i samfunnet.

Sven B's deler litteraturen inn i to: borgerlig litteratur og arbeiderlitteratur. Dette skulle tilsvare at vi har to klasser i Norge: borgerskapet og proletariatet. Andre klasser finnes ikke, eller er i det minste totalt passive litterært.

Dette er et subjektivistisk og idealistisk syn, som har lite med virkeligheten å gjøre. Det norske samfunnet rommer en mengde forskjellige klasser og mellomlag, som monopolkapitalister, mellomstore og små kapitalister, arbeiderklassen, bondene, fiskerne, håndverkerne, småkjøpmenn – og det vi

vanligvis kaller »intellektuelle småborgere». Den siste gruppa er særlig viktig når det er snakk om kunst, fordi yrkeskunstnerne stort sett må regnes hit.

Alle disse gruppene skaper sitt eget kulturelle speilbilde, dvs. de har sin egen kunst. Hovedmotsigelsen i samfunnet vil prege også kunsten, og bestemme hvilken klasses kunst som er progressiv og hvilken som er reaksjonær.

»I kampen om EEC-medlemskap går hovedmotsetningen mellom monopolkapitalen og deler av det øvrige storborgerskap på den ene siden – og arbeiderklassen, småborgerskapet og deler av borgerskapets lavere lag på den annen.»¹

Undertrykkelse avler motstand. EEC-angrepet er også et angrep mot den folkelige kulturen, mot bøndernes, fiskernes, hele småborgerskapets og arbeiderklassens kultur. Angrepet fører til motstand, dvs. til økt kulturell aktivitet. Den folkelige kulturen vokser fram og styrkes.

Dette stiller marxist-leninistene overfor følgende problemstilling: skal vi gå inn for en »rein» proletarisk kultur og bekjempe alle de andre klassenes kultur? Eller skal vi arbeide for å forsvare den folkelige kulturen og gi den mulighet for å utvikle seg, sette kreftene inn for å styrke den revolusjonære arbeiderkunsten slik at den kan ta ledelsen i hele den folkelige kulturbevegelsen, og ved diskusjon og kritikk samle hele den folkelige kulturen til en kulturell arme i kampen mot EEC og monopolkapitalen?

Sven B har valgt det første alternativet. Han er så 100 % rein og rød at alt som ikke er proletarisk for ham er reaksjonært. Men dette synet, som tilsynelatende er hyperrevolusjonært, har ingenting å gjøre med verken virkeligheten, den dialektiske materialismen, proletariatet eller revolusjonen.

Derimot innebærer det at proletariatet innen kunsten splittes fra sine allierte. Dette tilsvarer H i-klikkens feilaktige, trotskistiske syn på kampen mot EEC, og tjener bare monopolkapitalens klasseinteresser.

2. Den borgerlige litteraturen.

Men Sven B s analyse av den borgerlige litteraturen er også feilaktig. Han skriver om »tomheten og oppløsningstendensen i den borgerlige kultur og dens toneangivende kunstneriske krampetrekninger», »det (er) snart ikke engang skallet igjen av den borgerlige kultur», »borgerlig litteratur (som for øvrig ikke lenger kan brukes verken til oppbyggelse eller politisk redskap for borgerskapet i samme grad som tidligere).»

Hva betyr dette? Betyr det at den norske kapitalistklassen er så preget av forfall og oppløsning at den er helt maktesløs, at den ikke evner å skape en kultur som er uttrykk for dens politiske behov og linje?

Mao Tsetung sier: »En gitt kultur er det ideologiske speilbilde av politikken og økonomien i et gitt samfunn».²

Den borgerlige kulturen er ikke bare et speilbilde av den ideologiske oppløsning som er et resultatet av motsigelsenes uløselighet innen det borgerlige samfunnets rammer. Den gjenspeiler også borgerskapets behov for å undertrykke det arbeidende folket for å kunne opprettholde og øke utbyttingen.

Tomheten og oppløsningstendensen hos f. eks. Beckett gjenspeiler på den ene side borgerskapets egen tilstand. På den annen side framstilles den som allmenn og skjebnebestemt, både for å stive opp borgerskapet moralsk, og for å innbille folk at det ikke nytter å kjempe.

For det første er B ₁ blind for forandringene innen den borgerlige litteraturen, de kunstneriske resultatene av monopolisering og proletarisering av borgerskapets lavere lag. Han ser ikke at den tradisjonelle borgerlige litteraturen er i ferd med å bli en museumsgjenstand uten publikumsgrunnlag. Og enda verre: han ser ikke at monopolkapitalens litteratur styrkes og bakkes opp av et effektivt statlig kulturapparat. Denne litteraturen forsvarer de rådende produksjons- og eiendomsforhold, og angriper verdinormer som borgerskapet trengte for å erobre makta i samfunnet, men som nå kan bli plagsomme, slik som den borgerlige humanismen og det borgerlige demokratiet. Og dette innebærer å forberede grunnen for *fascismen*. Synes B ₁ at dette ikke er viktig?

For det annet er B ₁ «finkulturell» i sitt kunstsyn, han godtar som kunst bare de kunstneriske uttrykkene det «dannede borgerskap» godtar. Denne latterlige innskrenketheten gjør B ₁ totalt blind for at borgerskapet har en egen kunst beregnet på massene. Og nettopp denne delen av borgerskapets kunst – «kiosklitteratur» og underholdningsfilmer o. l. – er svært viktig som politisk redskap. Den fascistiske norske westernserien om Morgan Kane er viktigere som våpen for monopolkapitalen enn Beckett noen sinne kan bli, fordi den på alle måter tar direkte sikte på massene. Det er Morgan Kane, og ikke «Mens vi venter på Godot» som er blitt «den største boksuksess i Norge i moderne tid».

For det tredje har B ₁ tydensynlig glemt formann Maos sammenfatning av verdenssituasjonen 20. mai 1970: «**Revolusjon er hovedtendensen i verden i dag**». Eller innbiller F ₁ seg at dette ikke får resultater for den borgerlige kulturen, at den borgerlige kulturen er løsrevet fra virkeligheten? Faktum er at litteraturen – og kulturen som helhet – i større grad preges av

revolusjonen. Og den borgerlige litteraturen tropper opp med åpenlyse angrep. Se bare Eva Ramms »satire» »En gang var himmelen blå», som riktignok er latterlig virkelighetsfjern, men et uttalt og direkte angrep på revolusjonen, på SUF(m-l) og norske revolusjonære.

B's linje innebærer at vi slutter å kjempe mot monopolkapitalens kunst og kultur — »fordi den ikke er farlig». Det er en kapitulasjonistisk linje. Tror B, at kapitalistene er så dumme at de ødsler tid, krefter og penger på å styrke en ineffektiv kultur? Tror B, at folkets, enn si proletariats kunst og kultur kan vokse fram uten å knuse borgerskapets? I så fall tror han noe annet enn Mao Tsetung, som understreker nødvendigheten av å kjempe mot overklassens og imperialismens undertrykkerkultur, og sier at **»med mindre den blir feid vekk, kan ingen ny kultur av noe slag bli bygd opp»**.

Det er kanskje ikke nødvendig å peke på hvilken klasse som er tjent med at vi følger B's linje i dette spørsmålet?

3. Arbeiderlitteraturen.

B's analyse av arbeiderlitteraturen er uklar. Det beste bildet av den gir han i følgende sitat, der han sier at de 14 diktene i »Vi er mange» som kan tolereres som »velmenende» »inneholder ingen oppfordring til kamp, lite bitterhet som virker ekte, lite hat — fordi de ikke inneholder noen skildring av arbeidsfolks kår, ingen avdekking av deres bitre, nedverdiggende, daglige virkelighet».

Det er riktig at arbeiderlitteraturen må skildre arbeidsfolks kår, deres daglige virkelighet. Det er et grunnleggende krav, men det helt avgjørende er at dette skjer fra arbeiderklassens standpunkt. Det er klassestandpunktet som avgjør litteraturens klassekarakter — ikke emnet. Sven B sier ikke et ord om klassestandpunktet. Er det en tilfeldighet?

Hvordan er arbeiderklassens daglige liv? Er det sånn som B sier, bittert og *nedverdiggende*? Det inneholder nok sine nedverdiggende situasjoner, men det er ikke nedverdiggende. Enhver klassebevisst arbeider ser på det å være arbeider som en god ting. Det er hardt, det er slitsomt — men nedverdiggende, det er det bare for en som tidligere har hatt en høyere sosial posisjon og fremdeles ønsker seg tilbake. Sven B kjenner ikke arbeiderklassens daglige virkelighet, og det virker som han heller ikke ønsker å lære den å kjenne, men lengter tilbake til en »verdigg» fortid.

Arbeiderdiktningen skal skildre det arbeidende folkets liv i sin helhet, fra alle sider, både i forholdet til venner og fiender. Den skal inneholde både solidaritet, kjærlighet og humor, både bitterhet, hat og kamp. Bare da vil det bli en rik og levende litteratur.

Sven B begrenser den til bitterhet, hat og kamp. Men det er å se bare

forholdet til fienden. Dermed avskjærer han arbeiderdiktningen fra å skildre arbeiderklassens forhold til seg selv og sine venner, hele det arbeidende folket nasjonalt og internasjonalt. Og er det ikke nettopp denne sida som gjør at arbeiderdiktningen vinner gjenklang i arbeiderklassen?

B er mere proletær enn proletariatet selv. Hans linje for arbeiderdiktningen ville avskjære den fra sitt publikum og føre til at den led nederlag. Da ville det være til liten nytte om den inneholdt all verdens oppfordring til kamp. Bare en klasse ville tjene på en slik arbeiderdiktning, og den klassen ville ikke være arbeiderklassen, men monopolkapitalen.

4. Hva representerer Stig Holmås?

Hovedpunktet i B s artikkel er et hemningsløst angrep på Stig Holmås' diktsamling »Vi er mange». Han kaller diktsamlingen »private banaliteter» og »ikke udelt vellykte forsøk på å bryte med de toneangivende litterære forfallstendensene». Han sier at den gjenspeiler »tomheten og oppløsnings-tendensen i borgerlig kultur» og kaller den et »anti-eksempel» på kunst for arbeidsfolk. Dette i strid med Klassekampen og Profil, som har anmeldt boka svært positivt.

For å nå fram til slike konklusjoner foretar B en »analyse» som er mekanisk, reint kvantitativ, som er feilaktig også i den kvantitative bedømmelsen fordi han vurderer de enkelte diktene overfladisk, og som dessuten ensidig går utenom de beste diktene i samlingen og følgelig er uhederlig.⁴

For å se helt klart hva dette angrepet innebærer, må vi se på hva Stig Holmås i virkeligheten representerer. Hvilken klasses litteratur er boka hans en del av?

Boka er revolusjonær, en vesentlig del av diktene handler om arbeidsfolk, og boka tar helt tydelig arbeiderklassens standpunkt. Boka er blitt svært populær — ikke mange debut-diktsamlinger har nådd så store opplag (det første utsolgt allerede i begynnelsen av desember, altså før jule-handelen). Diktene har blitt populære som opplesning på møter med arbeidsfolk og progressiv ungdom. Dette både fordi de har et politisk riktig innhold og fordi de har en enkel og lettfattelig form.

Stig Holmås' dikt representerer ikke bare den framvoksende folkelige kulturen, de representerer de spirende forsøkene på å skape en revolusjonær, norsk arbeiderdiktning som bygger på Rudolf Nilsen-tradisjonen og kan ta ledelsen i den folkelige kulturen.

Borgerskapet har skjont dette, og angrepet boka intenst. Ikke bare gjennom anmeldelser, men også i debattinnlegg i Stortinget og med tydelig ønske om å ramme boka med sensur. B angriper *tilsynelatende* på et annet grunnlag:

han beskylder boka for å være dekadent og borgerlig. Er ikke dette en holdning som tilsvarende den Mao Tsetung beskriver når han sier:

»Trekke to skillelinjer. For det første mellom revolusjon og kontra-revolusjon, mellom Yen-an og Hsian. Enkelte forstår ikke at de må trekke denne skillelinjen. Når de for eksempel bekjemper byråkratiet, så snakker de om Yen-an som om 'ingenting er som det skal være' der, foretar ingen sammenligninger og skiller ikke mellom byråkratiet i Yen-an og byråkratiet i Hsian. Det er til bunns uriktig . . .»⁵

Er ikke dette å se bort fra Mao Tsetungs viktige lærdom: »Vi må støtte alt som fienden bekjemper, vi må bekjempe alt som fienden støtter»⁶?

B₁s angrep mot spirene til den revolusjonære arbeiderdiktningen tjener bare monopolkapitalens klasseinteresser. *Å rette ville angrep på Stig Holmås betyr å stille seg på monopolkapitalens klassestandpunkt.* At B₁s angrep skjer bak en maske av »venstre»-fraser endrer ikke dette, men gjør angrepet lumskere. Det gjør det desto viktigere at vi avslører klasseinnholdet i det.

5. Angrep på Profil

B₁ sier i en annen artikkel: »Og det velmenende resultatet blir som regel dikt av den typen som utgjør en tredjedel av »Vi er mange» eller forsøkene på noveller i Profil – *ting som i og for seg ikke inneholder noe direkte 'ideologisk feilaktig', men som heller ikke inneholder stort annet.*» (Min utheving) .

Han utvider altså begrepet til også å gjelde Profil. Hva dette innebærer skal vi komme tilbake til. Men la oss først stanse litt ved angrepets form.

B₁ nevner som et forsonende trekk at novellene ikke inneholder noe som er direkte »ideologisk feilaktig». Det skal være usagt om dette er riktig eller ikke. Men det er uinteressant om novellene er ideologisk feilfri eller ikke. Marxist-leninister frykter ikke feil, men ser kampen mot feil som en hjelp til å styrke bevegelsen. Er det ikke nettopp gjennom kamp mot feil all utvikling av ml-teorien og ml-bevegelsen har funnet sted, fra Marx til i dag? Er ikke denne setningen nettopp et uttrykk for B₁s sekterske ønske om å være »rein og rød», det samme som gir seg utslag i hans »hyper-proletære» avvik i EEC-spørsmålet?

Til gjengjeld sier B₁, at novellene er innholdsløse. Hva er dette for sludder? Fins det noe sånt som innholdsløs kunst? Er ikke dette å se bort fra kunstens gjenspeilende såvel som påvirkende funksjon? Et upolitisk speilbilde av et politisk samfunn – og en upolitisk påvirkning i et klassesamfunn – kan det i det hele tatt tenkes? Bortsett fra at dette er det skjære vrøvl, er det reindyrket idealisme, og tvers igjennom metafysikk.

De novellene det kan være snakk om skildrer alle sammen det arbeidende folkets liv, med politikken til dels svært klart understreket. B , påstand om at de er innholdsløse faller helt i tråd med hans påstand om at Holmås' dikt ikke skildrer arbeidsfolks virkelighet, og viser med all ønskelig tydelighet at B ikke kjenner arbeidsfolks virkelighet. Det er uttrykk for at han inntar et klassestandpunkt som er fremmed for arbeiderklassen.

I tillegg er det den eneste måten han kan foreta et angrep mot Profil på, uten øyeblikkelig å avsløre seg som åpenlyst reaksjonær. Så lenge han ønsker å framtre som marxist-leninist, er han nødt til å forsvare innholdet i novellene. Men å si at novellene mangler innhold – er ikke det det samme som å angripe innholdet? Betyr det ikke å prøve å underslå det politisk riktige innholdet novellene faktisk har?

B , gjentar Kulturrådets angrep mot Profil. Kulturrådet sier at kvaliteten ikke er der, fordi Profils kvalitet har fått et proletært, et folkelig innhold. B sier at innholdet ikke er der. De to angrepene utfyller hverandre, og representerer samme klasseinteresser.

6. Kulturbevegelsen og Profils rolle.

Hvorfor angriper B nettopp Holmås og Profil? Er det noen sammenheng? Hvorfor faller hans angrep sammen med borgerskapets? La oss se på utviklingen for å få klarhet i dette:

Høykonjunkturen etter krigen, sosialdemokratiets systematiske desertering til klassefienden og gjennomførte angrep på alt som var folkelig og særlig kommunistisk, sammen med NKPs degenerering og Krustsjov-revisjonismens innflytelse, satte den folkelige kulturen i Norge langt tilbake, ga den borgerlige kulturen fritt spillerom og uskadeliggjorde alle spirer til kulturelt såvel som politisk opprør gjennom mange år. Først helt mot slutten av 60-åra, i forbindelse med forandringene i verdenssituasjonen og den allmenne situasjonen her hjemme, begynte det å skje ting også på kulturfronten.

Det var marxist-leninistene som gikk i spissen, dels ved å spre et proletarisk syn på kunsten gjennom artikler og foredrag, dels gjennom praktisk anvendelse av kunstneriske uttrykksmidler i politisk sammenheng ved hjelp av SUF(m-l)s teatergruppe.

Dette skapte grobunn for en folkelig kultur og en kulturdebatt på riktige premisser.

Det var et viktig sprang i denne utviklingen som ble tatt da Profil utviklet seg fra å være et kulturradikalt tidsskrift med synkende betydning til å bli et ledende sentrum for den folkelige kulturdebatten. Dermed fikk vi i Norge noe som mangler i resten av Skandinavia foreløpig: et folkelig kulturtidsskrift som

står på arbeiderklassens standpunkt og kan føre ut en riktig linje teoretisk og praktisk.

Det er naturligvis ikke mulig å måle betydningen av Profils virksomhet direkte – den faller også sammen med en parallell påvirkning fra utlandet, bl. a. – men det er neppe å ta for sterkt i å si at forutsetningen for Holmås' og Obrestads diktsamlinger, for »Svartkatten», Front-teatret, Solkoms teatergruppe, Oslo Filmklubbs linje, filmene fra DNS' filmutvalg, visegruppa PS, forutsetningen for det oppsvinget vi i dag ser i den folkelige kulturen, er den virksomheten Profil har drevet.

Monopolkapitalen og dens løpegutter føler seg også tydelig truet av denne utviklingen, og vet hvor de skal rette slaget: først og kraftigst mot bevegelsens ledende sentrum: Profil. Pampene i Kulturrådet vet godt at kan de knekke Profil vil hele bevegelsen bli satt tilbake.

Dernest retter monopolkapitalen angrepet mot de enkelte uttrykk for bevegelsens ledende kraft, den revolusjonære arbeiderkunsten: først mot Stig Holmås, fordi han har to farlige egenskaper: 1) politisk riktig innhold, og 2) lettfattelig kunstnerisk form, som gir diktene stor gjennomslagskraft og Holmås store muligheter til å bli ledende for den folkelige kulturen.

Angrepene mot Svartkatten faller pent inn i rekken: dette stykket har også masseappell og stor gjennomslagskraft. B _ s angrep er maskert, men retter seg likevel mot det samme målet som borgerskapets øvrige angrep. Det er ikke bare et angrep mot Holmås og Profil, det er et angrep mot hele den folkelige kulturen. Det er et angrep som det er tvingende nødvendig å slå tilbake.

7. Trotskis kulturpolitikk.

Etter at proletariatet og det arbeidende folket hadde erobret makta i Russland under ledelse av Lenin og Stalin, og kontrarrevolusjonen innen- og utenlands var slått på retrett, sto bolsjevikene og det russiske folk overfor oppgaven å bygge landet opp, både økonomisk, politisk og kulturelt.

Der var først Mao Tsetung som sammenfattet marxismen-leninismens kunst-teori i sine Yenan-taler i 1942, og det forklarer til en viss grad det kaotiske bildet sovjetisk kulturliv utgjør i begynnelsen av 20-åra, og at bolsjevikpartiet under Stalins ledelse ikke klarte å stake opp en riktig politikk for kunsten.

De fleste etablerte kunstnerne stakk utenlands sammen med store deler av overklassen. Blant dem som var igjen blomstret forskjellige ideer, både om en proletarisk kultur og om å spre den gamle kulturen ut til folket. Høyre-avvik og »venstre»-avvik eksisterte side om side med kimen til en riktig politikk. Rent objektivt besto oppgaven i å styrke og hjelpe fram den proletariske

kunsten, slik at den kunne ta ledelsen i den folkelige kunsten og samle og utvikle denne samtidig som den borgerlige og føydale reaksjonære kunsten måtte kritiseres og bekjempes.

Opgaven var vanskelig, fordi ingen hadde noe skikkelig grep om kunstens klasseinnhold. Hovedsaken var å styrke den proletære kunsten og bekjempe den reaksjonære, men bildet var forvirrende og ikke engang Partiet hadde noen klar linje.

I denne situasjonen sto Trotski fram med sin lumske bok »Litteratur og revolusjon», der han sier:

»Det er grunnleggende feilaktig å stille borgerlig kultur og borgerlig kunst i kontrast til proletarisk kultur og proletarisk kunst. De sistnevnte vil aldri eksistere, fordi det proletariske herredømmet er midlertidig og en overgangsform.»⁷

Dette »kommunistiske» »venstre»-avviket representerte et angrep mot den proletariske og dermed den folkelige kulturen og kunsten, og et direkte forsvar for den borgerlige kulturen og kunsten. I konsekvensen er dette nøyaktig den samme politikken som Sven B. Fører, bortsett fra at frasene skifter med den objektive situasjonen.

8. Et nærliggende eksempel

Vi behøver ikke å gå så langt tilbake i tida for å finne et tydelig eksempel på praktisk trotskistisk kulturpolitikk. Da den svenske gruppa »Pro-teatern» hadde lagd stykket om streiken på Volvo, i nært samarbeid med Volvo-arbeiderne, kjøpte den trotskistiske Baude-klikken premiereforestillingen. Radio, TV og alle avisene var til stede. Salen var proppfull av arbeidere. Og hva presterte Baude og hans folk å gjøre?

De rettet ville angrep mot stykket, som er et av de mest framskredne eksemplene på den proletariske kunsten i Sverige, de ødela debatten med milelange innlegg der de prøvde å mele sin egen kake og oppnå PR i TV.

Situasjonen lå til rette for propaganda og agitasjon for kamplinja, for streikelinja. Men i stedet for at radio og TV kunne utnyttes til agitasjon i arbeiderklassens interesser, ødela Baude-klikken det hele med sitt sekteriske prat, de fratok den svenske arbeiderklassen muligheten for et framstøt og scoret en seier for monopolkapitalen.

Slik er den trotskistiske kulturpolitikken i praksis. Slik virket den i Sovjetunionen i begynnelsen av 20-åra, slik var den i Sverige i fjor høst, slik er den i Norge i dag.

På den kulturelle fronten som på alle andre fronter: trotskismen tjener monopolkapitalens klasseinteresser og står på monopolkapitalens klasse-standpunkt. Uten å avsløre og bekjempe den, isolere den og knuse den, kan vi ikke ha noen framgang på kulturfronten såvel som på andre frontavsnitt.

— — —
Kamerater i ml-bevegelsen! Vi står overfor oppgaven å gjenreise og styrke den revolusjonære arbeiderkunsten som et ledd i arbeidet med å forsvare og utvikle folkets kunst. En del av dette arbeidet er debatten om kulturelle spørsmål. Tidsskriftet Profil har ført en riktig linje i dette spørsmålet, og fortjener vår helhjertede støtte.

Med rettleiing i Mao Tsetungs tenkning og en riktig analyse av forholdene her hjemme, kan vi nå store resultater på kulturfronten. Forutsetningen er at slike avvik som B _s trotskisme avsløres og avvises i tide.

Slutt opp om Profil!

Forsvar folkets kunst og kultur!

Bekjemp trotskismen!

Medlem av MLG, Oslo

Fotnoter:

- 1) Politiske retningslinjer for kampen mot EEC, vedtatt på MLFs og MLGs landsmøter i juni 1971. Sitert etter bilag til EKE nr. 2.
- 2) Om den nye demokratiet. Selected Works bd. II, side 369
- 3) Samme sted.
- 4) Nærmere gjennomgåelse av B _s angrep på Holmås finnes i Profil nr. 3/71, artiklene »Mot sekterisme» og »For eller mot den progressive kulturen».
- 5) Sitatboka, s. 125
- 6) Sitatboka, s. 17
- 7) Sitert etter »The Age of Permanent Revolution», a Trotsky anthology (red. Isaac Deutscher) New York 1964, p. 319.

Nyttig lesning utenom B _s artikler i Røde Fane, er Mao Tsetungs »Om det nye demokratiet» og »Taler på Yen-an-konferansen om litteraturen og kunsten». Videre Profil, som kan bestilles fra forlaget Oktober, eller ved henvendelse til redaksjonen, Boks 33 Blindern, Oslo 3.

Høyringsgruppa avviser samarbeid.

Vårt boliglag inviterte i høst det MLF-lag som holder til på samme kant av byen, til å være med på de propagandalag som MLG har tatt initiativet til i distriktet.

MLF-laget hvor bl. a. Høyre er med har avslått å være med på dette, fordi de ved dette ville «underordne seg MLG». MLF-laget har til og med avslått å delta med en observatør for å se hvordan propagandalaget virket. De var bare villige til å delta i «konkrete aksjoner» (som om propagandalaget ikke deltar nettopp i konkrete aksjoner!). MLF-laget har heller ikke kommet med noen motforslag om hvordan vi kan samarbeide. Propagandalagene er selvsagt ikke «underlagt» MLG. Propagandalagene består av ml-ere, organiserte sympatisører, EEC-aktivister og andre nære venner og velger selv sitt styre. De fleste MLF-erne har heller ikke deltatt i de Aksjonskomiteer mot EEC og dyrtid som er i gang i distriktet.

Vårt lag mener at MLF-lagets sekteriske politikk utelukkende tjener borgerskapet:

For det første svekker den massekampen her i distriktet. Bl. a. har propagandalaget nettopp hatt pengeinnsamling og løpeseddelutdeling til støtte for Austad-streiken. For det andre svekker den bygginga av en enhetlig partibyggende organisasjon når MLF ikke vil samarbeide.

MLG-lag på Oslo vestkant

AVVIS MLF/AUs ÅPENBART FEILAKTIGE LINJE I KAMPEN MOT EEC OG PARTIBYGGINGA

I vår del av landet er det en relativt liten arbeiderklasse, og da er det lett for oss å se klart at dersom ikke proletariatet samler om seg sine venner i kampen mot norsk EEC-medlemskap, vil kampen mislykkes. Dersom vi neglisjerer småborgerskapet i vårt arbeid, vil en del av fiskerne, bøndene og småhandlerne kunne vakle eller i verste fall skifte EEC-standpunkt med et «godt» forhandlingsresultat. Og på lengre sikt vil det å stemple småborgerskapets kamp mot monopolkapitalen som reaksjonær være det samme som å utlevere arbeiderklassens nærmeste venner til fascistene.

MLF/AUs mekaniske sammenlikning av middelstendenes kamp mot et tildels progressivt og revolusjonært borgerskap (på midten av forrige århundre) som mellom anna gikk inn for å utvikle produktivkreftene kraftig, og småborgerskapets kamp i dag mot rasering av produktivkreftene i

utkantstrøka er latterlig og farlig. Historia viser at i de tilfellene proletariatet ikke har fylket om seg sine nærmeste venner, har kampen ikke blitt ført til seier.

Vi skal følge den riktige linja i kampen mot imperialismen. Og da er Dimitrovs og Mao Tsetungs prinsipper for danninga av enhetsfronten mot imperialismen uunnværlige!

Vi må forene alle krefter som lar seg forene, og vi må ha ledelsen i denne kampen. Men hvordan skal vi kunne utvikle de progressive kreftene (styrke AKMED), vinne sentrum og bekjempe høyrefløyen i enhetsfronten uten å melde oss inn i Folkebevegelsen – uten å knytte nær kontakt med massene av ærlige EEC-motstandere som finnes i organisasjonen? Det vil bli meget vanskelig, for ikke å si umulig. Med andre ord: Vi vil sabotere motstanden mot den vest-tyske imperialismen dersom vi ikke arbeider aktivt blant FB-medlemmer (samtidig som vi nytter dette til å gjøre AKMED sterkere).

Er vi baktunge i denne saka og ikke melder oss inn og jobber aktivt i FB, risikerer vi at motstanden mot EEC ikke blir stor nok. I dag er vi for svake til å hindre den såkalte forlovelsespakten. Dersom vi ikke klarer å få flere til å gå aktivt inn for politiske streiker og demonstrasjoner, risikerer vi at Norge mister restene av den nasjonale sjølråderetten.

Høyr-klikken har dessuten ført ut ei feilaktig og latterlig linje i det partibyggende arbeidet. Det er åpenbart at dersom vi ikke nytter marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning i arbeidet med å lage partiet, vil vi mislykkes.

Å ikke bruke de erfaringene som våre kamerater i Albania og Kina har høstet, i dette arbeidet, vil i praksis være sabotasje av det partibyggende arbeidet i Norge.

Hvorfor vente med partidanninga til vi har sprøytet ut en masse propaganda når vi trenger det nå?

Hvorfor ikke likvidere både MLF og MLG som organisasjoner når vi kan danne et livskraftig parti av dem?

Det at Høyr-klikken i partibygginga vil bruke ei linje som i Albania var en direkte fiasko kan tyde på to ting:

1. Dårlig studium av de historiske erfaringene som er gjort.
2. At Høyr-klikken driver en bevisst sabotasje av partidanninga.

Konklusjonen er at MLG/AU og SUF(m-l)/AU har i motsetning til MLF/AU en helt riktig linje i kampen mot EEC og i det partibyggende arbeidet.

STYRK AKMED – INN I FB!

FRAM FOR EN EPO NÅ!

SUF(m-l)-lag i Nordland

SMÅBORGERSKAPETS KAMP ER IKKE REAKSJONÆR

Vi tok i vår diskusjon utgangspunkt i sitatet fra Manifestet om at småborgerskapet historisk sett er reaksjonært. Debatten om hvorvidt sitatet er riktig i følge dagens situasjon, særlig angående monopoldannelsen og økt proletarisering av mellomlag. Kom fram til at sitatet for så vidt fremdeles gjaldt, dersom en ser strengt »historisk» på saka, men at det umulig kunne tolkes dithen at bøndene og fiskernes kamp mot EEC f. eks. ikke var progressiv *politisk* sett, etter som den retter seg mot kapitalen. Vi fant ut at vi var enige med Lenin i at revolusjonen er avhengig av at arbeiderklassen trekker småborgerskapet med seg. Dette er veldig viktig for oss, ettersom vår plass i all hovedsak er en skole og handelsplass. Følgelig ville vi aldri nå fram om vi neglisjerte småborgerskapet i samsvar med MLF/AUs linje. Likeens var det enighet om at det er riktig å gå inn i FB, for å samle EEC-motstanden og isolere Haugestad-ledelsen.

Men på den andre sida har det vært tendenser til en slags defeatisme hos oss, så som »det nytter lite å gjøre noe på denne plassen, hvor det ikke finnes arbeidere» etc. Dette er klart nok en feil linje, og vi blei enige om å sette alt inn på å utrydde en slik tankegang. Vi hadde heller ikke grepet parolen »inn i FB» i praksis. Nå har FB her på stedet ikke noe styre og holder ikke møter foreløpig, det er bare en 60 folk innmeldt direkte, og noen medlemsfortegnelse eksisterer ikke. Vi har nå innledet samarbeid om en studiesirkel på EEC tilpassa de lokale forholda. Samtidig melder vi oss inn i FB direkte. På denne måten håper vi å få samla EEC-motstanden på plassen i større grad enn før.

Vi hadde tidligere diskutert å holde demonstrasjon mot EEC i storfrikvarteret på skolen. Forslaget blei kritisert fordi noen meinte at skoleelevene ville virke som turister når de kom ned til sentrum på stedet, slik at demonstrasjonen ville virke mot sin hensikt. Vi kom nå fram til at en slik demonstrasjon ville både øke elevenes kampvilje, og dessuten få bra virkning nede i sentrum, da det er mye folk i gatene på den tida. Sjølsagt måtte demonstrasjonen forberedes grundig.

Partibygginga hadde vi ikke drøfta i tilstrekkelig grad, og dette forsto vi at vi måtte rette på. Vi syntes at MLF/AUs forslag om organisering var innlysende vanvittig, men MLG og SUF(m-l)s roller i partibygginga hadde vi ikke satt oss inn i, og heller ikke prøvd å finne ut hva den ville kreve av oss.

Medlemmer i SUF(m-l) Nordland.

HVORDAN KH-LINJA HAR GITT SEG UTTRYKK I VÅRT ARBEID

Forholdene på yrkesskolen har vært dårlige fra begynnelsen av skoleåret. Elevene ble brukt til å gjøre arbeid gratis for kommunen ved at de monterte maskiner de skulle bruke i undervisninga.

I begynnelsen viste en ml-er der gjennom sin praksis at han var påvirket av KH-linja. Dvs. at han ikke stolte på massene, agiterte ikke for kamp, men så det slik at han måtte spre en masse propaganda før den virkelige kampen kunne komme i gang. Gjennom dette var han et hinder for elevenes kamp for sine krav.

Da vi studerte EKE 3 på storlagsmøte, påpekte vi at denne linja var feilaktig. Dagen etter innkalte han til allmannamøte der alle elevene deltok. På dette møtet viste det seg at linja for kamp fikk tilslutning og dermed var riktig. Ca. 80 % av elevene ble konsolidert på kamplinja. Dette viser at Hc -linja med å propagandere en viss mengde bare utsetter kampen, og at kamplinja vil aldri slå igjennom hvis ikke propagandaen er en del av kampen.

Nå har yrkesskoleelevene gitt kommunestyret 14 dagers frist til å svare elevene og innfri kravet deres om kompensasjon, ellers vil elevene med støtte fra noen av lærerne gå inn for streik. Men kameraten hadde vurdert lærerne feil, han sa at han hadde »vurdert» dem, »de var småborgerlige» og de ville derfor ikke støtte en streik. Da det ble påpekt at lærerne ble ramma av at elevene måtte jobbe i tre uker før undervisning kom i gang, slutta en av de tre lærerne seg straks til dette. Dette vil utvilsomt styrke enheten mellom lærer og elev og gjøre dem sterkere.

Ei sekterisk holdning overfor småborgerskapet er ei hindring for enheten i massekampen! Enda ei erfaring fra denne saka: Det ble spurt om det ikke var muligheter for å danne ei celle der nede, særlig nå som interessekampen skjerpes. Nei, det var det ikke, men noen skulle bli trukket med inn i boligcella, og så kunne de etter ei stund danne celle på skolen, ble det svart. Denne linja er feilaktig, på linje med MLF/AUs syn på partibygginga med et »forbund» som innbyr til fraksjonisme. Det samme ville skje i boligcella. Det ville hindre oss i å ta ledelsen i massekampen der, eller man ville sitte der som en slags fraksjon fra yrkesskolen. Dette er et utslag av mistillit til massene, og er ei borgerlig linje. På ei anna skole skulle vi danne AKMED, »men det kom så få folk at vi ikke kunne danne AKMED ennå. Vi må propagandere mer først». Vi så ikke at for å få oppslutning, så må vi ha en organisasjon som tar opp elevenes interesser og er drivkraft. Vi har avslørt høyreopportunismen hos oss sjøl og gått til kamp mot den. Konkret vil det si at vi stiller oss i spissen for interessekampen og ikke til hinder for den.

Vi vil arbeide for å mobilisere til demonstrasjon mot dyrtida. For skoleelevene går det spesielt på dyre lærebøker og å få kompensasjon for dette. Vi må i dette arbeidet vokte oss for høyreopportunisme. Om ikke alle støtter opp om oss første gang, ser de i alle fall at vi mener det vi sier dersom vi avholder demonstrasjonen. Hvis ikke er vi like langt i kampen mot EEC og dyrtid, på propagandastadiet.

SUF(m-l)enhet nordpå

MLF/AUS LINJE INNBYR TIL FRAKSJONISME

FB her på stedet nekter å ta personer som er medlemmer både i AKMED og FB med på medlemsmøter eller eksterne aksjonar i distriktet. Difor er det no umogeleg heilt ut å følgje lina: Styrk AKMED – inn i FB. Vi har difor kjørt ut lina til AKMED i aksjonsutvala på skulane. Aksjonsutvala der er samansatte av medlemmer både i FB og AKMED. Men vi har ikkje vore flinke nok til å dra FB-medlemmene med på kamplina i skulane. Dette skal vi freiste å styrke i arbeidet framover.

Det er full semje om at MLF/AU si line innbyr til fraksjonisme. Det verkar som om MLF/AU er redd for å følgje MLG og SUF(m-l) si line i partibygginga med sams einingar på grunnplanet, fordi dei då ikkje lenger kan føre ut mindretalslina si i ml-rorsla slik dei no gjer. MLF/AU bryt såleis med prinsippet om demokratisk sentralisme og vanlig kommunistisk praksis.

SUF(m-l)enhet på et industristed på Vestlandet.

STYRK AKMED

Kamerater, i enheten min diskuterte vi hvorledes vi skulle komme i gang med EEC-arbeidet. Noen framholdt at vi skulle danne AKMED der først, det var flertallet. Men noen få mente at vi først skulle danne FB-gruppe, eller en enhetsgruppe som ikke var tilslutta verken AKMED eller FB. De mente dette fordi de sa at massene her på stedet ikke var motiverte nok for å bli medlem av AKMED. Vi summerte dette i gode diskusjoner opp som høyreopportunisme. Det var en undervurdering av massenes nivå, på lik linje med det Kjell Hø og co kjørte ut da de mente at massene ikke var »modne nok» til å starte AKMED, eller til å demonstrere for et år sida, og det var feil fordi vi først får massene med etter at vi går i spissen.

Vi må se det som vår absolutt viktigste oppgave i EEC-arbeidet å styrke venstre i fronten, styrke AKMED som er det organisatoriske uttrykket for venstre. Vi må ikke la oss villedes av samme mistillit til massene og til vår egen styrke som det Hø-gruppa gjorde. Vi dannet derfor AKMED som nå

driver et forholdsvis bra arbeide, og som leder an i EEC-arbeidet her. Samtidig har vi gått inn i den lokale FB-avdelingen da den ble dannet og vi arbeider også aktivt der.

ml-er på universitetet i Oslo

W() OG H) SABOTERER KLASSEKAMPEN

Det pågår to kamper i Nord-Norge nå. Austad og Nesna. W() og H) *saboterer fullstendig* støttearbeidet, noe som vi på det *alvorligste* tar avstand fra. De har nå gått til brudd med MLG og SUF(m-l) i og med sitt utkjør i «Arbeiderbladet» den 14/10. Nå er det viktigere enn noensinne å ta stilling i denne saka. Den er blitt antagonistisk og vi må velge side.

I vinter og tidlig i vår fikk vi kjørt ut vår linje en del på åpne møter som FB arrangerte. Vi har formelt meldt oss inn i FB og snakka om hva vi skulle kjøre der. Men vi har *ikke* jobbet inne etter vår linje. Vi fikk ikke knytta kontakter i FB, og når vi skulle samarbeide sendte vi kun brev til FB-ledelsen.

Når vi ser denne dårlige jobbinga må vi stille oss spørsmålet: Hvorfor skal vi inn i FB? Vi må inn for å få aktivisert de mange ærlige medlemmer i FB. Vi må få de mange arbeiderne til å støtte kamplinja.

Hva skal vi nå gjøre når vi har blitt nekta adgang til FB?

Vi må raskt bygge opp AKMED for å vise i praksis at vår linje er riktig og dermed få støtte for den i FB. Vi må bygge AKMED raskt også ut i fra perspektivene på EEC-kampen.

Vi skal avvise alle tendensene til «å lure oss inn i FB», for det er bare ved å ha støtte fra grunnplanet i FB at vi kan få gode resultater. Kjernepunktet her er raskt å bygge ut AKMED bl. a. ut i fra at vi nå ikke kommer inn på FBs møter, men det viktigste er ut i fra kampen ellers i byen.

Hvordan bygge ut AKMED? Vi må få samla de aktivistene vi kjenner og stille oppgaver fram til prøveavstemning og en konferanse vi skal holde. Vi skal også bruke streikestøttearbeidet til å rekruttere til AKMED.

Når det gjelder partibygginga mener vi at dersom vi ikke jobber enhetlig på grunnplanet, så vil uenigheten vokse. Vi må ha enhetlige studier, diskusjoner og praksis. Man vil også få dårligere kontroll ved MLF/AUs forslag og demokratiet vil da ikke eksistere.

Disse to linjene er uforenlige: MLF/AUs linje er ren splittelseslinje som *forhindrer* bygginga av partiet, mens vår linje går inn for å styrke enheten og raskt bygge partiet.

Rapport fra storlagsmøte i industriby i Nordland

»INN I FB» ER RETT

Vi tok i haust initiativet til at det vart starta ei anti-EEC-gruppe på vår skule. Det vart straks sett i gang fire studiesirklar. Som studiematerial nyttar vi EEC og Dyrtidsheftet m/studieplan og »ABC om EEC». Det var stor semje om at ein måtte samle all EEC-motstand på vår skule i gruppa. Ein tok difor også kontakt med FB på staden som var svært velviljug innstilt til samarbeid. Men vi gjorde det samstundes klårt at vi kom til å køyre på dyrtidslina. Seinare i haust kjem vi til å samarbeide med FB i ein gateaksjon.

På eit lokalmøte om EEC og distriktspolitikken fekk ein representant for vår gruppe stille som representant for FB i panelet. Praktisk EEC-motstandsarbeid har synt at lina med »inn i FB» er den einaste rette.

kamerat frå Sogn og Fjordane

OM TILLEMPING AV PAROLEN

»BYGG UT AKMED – INN I FB» I VÅRT DISTRIKT

Vårt distrikt omfatter to relativt store kommuner. Hva omorganiseringen av ML-org. i distriktet angår, har vi ennå ikke kommet så langt at vi har bedrifts- og boligceller. Vi har derfor delt inn »storlaget» i 4 enheter. Hver av disse enhetene er så igjen ansvarlige for hvert sitt propagandalag, som bl. a. har ansvaret for anti-EEC-arbeidet i sitt område.

I det ene området har vi kommet godt i gang med å bygge ut AKMED ut fra prinsippet om å mobilisere massene på deres eget grunnlag. Vi har bl. a. oppretta ei helse/sosialarbeider-gruppe og er i ferd med å opprette ei bolig/dyrtids-gruppe. Helse/sosialarbeider-gruppa fikk vi i stand ved at vi innkalte en del helse- og sosialarbeidere som vi kjente i distriktet og fikk de til å trekke med seg flere. De helse/sosialarbeiderne som er medlem av prop-laget utgjør en egen fraksjon av gruppa. Gruppa består nå av en 16–17 folk.

I et annet område holder vi på med undersøkelser om et motorvei-prosjekt. Denne motorveien vil bl. a. føre til at en hel del folk som fikk tillatelse til å bygge for noen få år siden, samt en del folk med eldre hus, må flytte. Vi ser det som riktig og nødvendig å mobilisere disse folka til kamp mot motorvei-prosjektet på et klart anti-EEC-grunnlag.

I et tredje område har imidlertid anti-EEC-arbeidet ikke utviklet seg noe særlig. Vi analyserte situasjonen og fant ut at dette hadde nær sammenheng med at propagandalaget ikke fungerte godt nok. Vi hadde tatt for lett på spørsmålet om å sette en skikkelig politisk ledelse på alle plan. Dette er et eksempel på den feilaktige linja i praksis. Vi arbeider nå med å rette opp den feilen, ved å styrke prop-laget gjennom å gi det en ledelse og konkrete oppgaver i tilknytning til anti-EEC-arbeidet.

I det ene området er de fleste av medlemmene i prop-laget og mange av medlemmene i AKMED også medlemmer i lokallaget av FB. Både formannen og de fleste av aktivistene i dette laget står på dyrtidslinja, så akkurat der har vi ingen vansker med å drive fram enhet på grunnplanet. I den andre kommunen er imidlertid situasjonen en annen. Formannen i FB der nekter konsekvent å samarbeide med folk som er medlem av AKMED. Dette lokallaget av FB har over 200 passive medlemmer, og aktiviteten i laget er nærmest lik null. Vi har i den seinere tid funnet ut at det er feilaktig å slå oss til ro med at situasjonen er slik. Når formannen i styret nekter å samarbeide, og det samtidig ikke er aktivitet i laget, er det riktig av oss å gjøre noe med dette, ved at vi f. eks. oppsøker folk som vi veit er medlemmer av FB og be de presse på styret til å kalle inn til medlemsmøte og få fart i arbeidet. Det at dette ikke er blitt gjort, er også et eksempel på den feilaktige linja i praksis.

Ut fra dette, tror vi det er riktig å si at hovedsida i vårt front-arbeid er at vi har avvist h...ismen. Vi har etter hvert utviklet en riktig forståelse for hvordan vi skal sette den riktige linja ut i praksis. I en del av distriktet vårt har vi ennå imidlertid ikke utviklet praksis i pakt med denne forståelsen.

FRAM FOR DEN RIKTIGE LINJA I EEC-KAMPEN!

AVVIS ALLE IDEER SOM IKKE FØRER TIL FRAMGANG!

ML-ere fra Oslo utkant

KOORDINER ARBEIDET, GJØR GJENNOMBRUDD

Det blei i laget til å begynne med hevda at vi kjørte ei rein H...-linje. Dette på grunnlag av vår innsats når det gjaldt AKMED som enkelte mente var sabotasje av EEC-arbeidet. Vi kom temmelig fort til at dette var et feilaktig syn. H...-linja er *enhet* i teori og praksis. Hos oss hadde det oppstått en motsigelse mellom teori og praksis som illustrerte seg på følgende måte: I teorien avviste vi H...-linja som en revisjonistisk og halvtrotskistisk linje, praksisen vår avslørte at vi f. eks. ikke hadde tatt massearbeidet alvorlig nok. En stor del av møtet blei derfor brukt til undersøkelser av lagets praksis. Vi kom til at laget mangla initiativ. Fraksjonering i FB, AKMED-arbeidet og FSF-arbeidet har ligget langt nede, vi har ikke hatt noen skikkelig linje for arbeidet lokalt. I stedet for å analysere det særegne i vår situasjon, har vi bare prata »allment om det allmenne». Det blei stadfesta på møtet at for å kunne drive skikkelig arbeid lokalt må en kunne »spille piano», dvs. arbeidet i de forskjellige frontene, laget og propaganda-laget må koordineres i mye større grad, det nytter ikke at de driver sitt arbeid uavhengig av hverandre.

Når det gjelder det manglende initiativ, blei det påpekt at vi nok hadde en bra teori, men at det skorta en del på klassestandpunktet. »Styringa på bilen

er all right, men motoren fusker en del.» Andre skeivheter som det blei pekt på: Vi har ennå ikke funnet fram til den første tredjedelen og grepet den. Laget står framleis og stamper en del. De problemene vi strir mest med er manglende initiativ og entusiasme, studier på klassestandpunktet blir viktig framover. Videre må vi arbeide hardt for å gripe den første tredjedelen. Virksomheten til nå har vært for oppstykket, noen har hatt AKMED, noen FSF osv. uten særlig koordinering. Dette har ført til at vi ikke har greidd å sette inn kreftene der det trengs på de rette tidspunktene, som igjen har ført til at vi delvis har blitt et haleheng i de lokale sakene, vi har ikke vært de ledende i den lokale kampen.

SUF(m-l)gruppe, Universitetet i Oslo.

OM BAUDE OG MLF

I forrige nummer av Enhet-Kritikk-Enhet heretter EKE, så spurte sentralkomiteene i MLG og SUF(m-l) om MLFs sentralkomites syn på Baude-gruppa i Sverige. Vi har ennå ikke fått noe svar på dette spørsmålet fra MLF-au, men jeg vil si noen ord om dette spørsmålet selv. Samtidig så understreker jeg at selv om jeg er medlem av MLF så snakker jeg ikke på vegne av MLF i denne saken, jeg snakker bare på vegne av meg selv.

I Bergen har vi hatt grundige diskusjoner om Baude og ellers om situasjonen i Sverige, og vi har etter beste evne forsøkt å følge med i hva som skjer der. Alle våre konklusjoner går ut på at Baude og hans gruppe har utnyttet visse svakheter i KFML, forstørret dem og på denne måten forsøkt å hindre KFMLs arbeid, forsøkt å ødelegge KFML innenfra. Det er klart at KFML likeledes våre tre organisasjoner i Norge har feil, men det er også klart at hovedsida ved KFMLs arbeid i hele den tida det har eksistert har vært riktig. Ved da å angripe KFML på den måten som Baude gjør, så går han monopolkapitalen og imperialismens ærend. Han er deres beste venn, fordi hans revolusjonære fraser kan lure en del ærlige folk.

De synspunktene som blir tatt opp av au-ene i MLG og SUF(m-l) om denne saka deler jeg fullt ut. Baude har grove feil i frontpolitikken, partibygginga, kampen for dagskrava, synet på hovedmotsigelsen i Sverige etc. De siste sprellene han har gjort når det gjelder å opprette en egen solidaritetsbevegelse for det indokinesiske folket som skal konkurrere med DFFG, Baudistenes snakk om at vi ikke kan gjøre fagforeningene til kamporganisasjoner, og det aller siste ved at Baude vil nedlegge (muligens allerede har nedlagt) den nye Indokina-fronten til fordel for et Kommunistisk Ungdomsforbund, så understreker det bare det vi visste fra før, Baude og han folk har intet til felles

med marxismen-leninismen, det er en antagonistisk motsigelse mellom han og folk som bevisst støtter ham og oss marxist-leninister. De er monopol-kapitalens og imperialistenes beste lakeier og vi må vokte oss vel for slike folk i våre egne rekker, rykke ugresset opp med roten med en gang vi får øye på det.

Det samarbeidet med trotskistene som bl. a. blir påvist i heftet om Baude som SUF(m-l) og MLG har utgitt understreker bare deres klassekarakter, trotskistene har alltid vært de beste leiesvenner til folkets verste fiender.

Jeg vil si for mitt vedkommende og jeg er ganske sikker, for alle oss medlemmer av Bergen MLF, vi tar avstand fra Baude og alt han står for og vil ta en uforsonlig kamp mot alt som smaker av Baude og Baudeideer i ml-bevegelsen.

Medlem av MLF i Bergen OM RØDE FANE OG EEC

I siste nummer av Røde Fane (4/71) står det en artikkel av en som kaller seg EE. Jeg er på mange punkter uenig i det som står i denne artikkelen.

For det første så blir Marx og Engels sitat fra det Kommunistiske Manifestet kommentert og brukt på en meget dogmatisk måte. Marx peker jo på i Gotha-programmet at dette sitatet ikke må mistolkes dithen at overfor arbeiderklassen er alle andre klasser reaksjonære, han sier at mange har misbrukt denne uttalelsen og understreker derfor at på denne tida var også *borgerskapet* en revolusjonær klasse. At borgerskapet er revolusjonært i dag er det vel få som mener, altså har endel ting skjedd her i verden siden Marx/Engels analyse når det gjelder dette. For det andre så påpeker Marx i Gotha-programmet at en ting var å analysere mellomgruppene som historisk sett reaksjonære, en annen ting var arbeidet for å vinne disse gruppene over til proletariatet. Taktikken som måtte brukes for å få mellomgruppene som forbundsfeller. Dette synet har alle de marxistiske klassikerne etter Marx også kommet inn på nærmere. Det mest utfyllende her har vi vel i Mao og Dimitrov. Dimitrov sier jo at vi må finne mellomgruppene, ellers så kan vi ikke vinne revolusjonen, og vi vinner bare mellomgruppene ved konsekvent å kjempe for deres interesser.

Det er mye som kan sies om denne artikkelen i Røde Fane, blant annet står det at det er absolutt politisk feilaktig for ml-ere å gå inn i Folkebevegelsen. Etter de mange gode erfaringene vi har fra slikt arbeid nå, er det vel bare de mest dogmatiske og sekteriske blant oss som mener noe slikt.

Jeg skal derfor bare kommentere en ting til. Jeg er medlem av MLF og var til stede på MLFs landsmøte nå i sommer. På dette landsmøtet var det en

lang, hard og meget god debatt om EEC-spørsmålet. Denne debatten endte med at et forslag som sa at borgerskapets kamp mot EEC var reaksjonær, det var høyreopportunistisk å gå inn i Folkebevegelsen etc, et slikt forslag ble forkastet, et mye bedre forslag om EEC og kampen mot EEC som bl. a. sier at det kan være meget riktig å gå inn i Folkebevegelsen ble vedtatt. Når jeg nå sitter her og sammenlikner det vedtaket som ble forkastet på landsmøtet med den artikkelen som står i Røde Fane, så finner jeg at de er nesten helt like. Alt det som var feil i landsmøtevedtaket finnes her, intet fornuftig er tatt med fra det vedtaket som fikk flertall på landsmøtet. En annen ting, *det vedtaket som fikk flertall på vårt landsmøte det er ikke gjengitt i det hele tatt.*

Altså det feilaktige vedtaket som ble nedstemt er kommet med ikledd formen av et innlegg, men plassert helt først i bladet slik at en får inntrykk at det er en redaksjonell artikkel. Det vedtaket som hadde flertallet av MLFs medlemmer bak seg er ikke gjengitt i det hele tatt. Jeg synes det er å vise en forakt for flertallet av oss i MLF i denne saka som går over alle grenser. Det er et klart brudd på den demokratiske sentralismen som ikke bør gå upåaktet hen.

Medlem av MLF i Oslo

AVVIS SEKTERISMEN OVERFOR FOLKEBEVEGELSEN

Vi er en liten og nokså ny enhet i en jordbrukskommune i Nord-Norge. Arbeiderkomiteen (AK) er nylig stiftet og har sin hovedsaklige støtte på realskolen/gymnasen på stedet. Det fins en lokal avdeling av Folkebevegelsen (FB) med en del medlemmer, men uten noe som helst aktivitet, ikke engang medlemsverving i noen særlig utstrekning.

Vi kom tidlig fram til i cella, at vi ml-ere skulle forsøke å få vår linje gjennom der. Det ble tatt kontakt med formannen i den lokale avdelingen, som lovte å arrangere et møte der EEC-arbeidet skulle diskuteres. Det har nå gått over 1 måned og ingenting har foreløpig skjedd. I mellomtiden har AK-en fått i gang en viss aktivitet på skolen, og har stadig framgang. Vi har imidlertid ikke gjort noe med FB for å få møte der, bare tenkt som så at vil de ikke drive noen aktivitet der, så er det det samme for oss, vi får jo stadig større oppslutning om AK-en. FB-medlemmene får klare seg sjøl.

Det var først under diskusjonen av motsigelsen i ml-bevegelsen at vi forsto

at dette var en feilaktig linje som ikke tjente EEC-motstanden. Vi hadde tidligere diskutert H-s linje for EEC-arbeidet og tatt avstand fra den i teorien. Ved grundigere diskusjon begynte vi å granske vår egen praksis nærmere og forsto etter hvert at vår linje overfor FB i praksis var den samme som H-s. At den ville føre til at medlemmene og tilhengerne av FB som for det meste her er gårdbrukere ensidig ville utsettes for høyreledelsen i FBs propaganda og dens hets mot Arbeiderkomiteen.

Dette ville avgjort svekke muligheten for å utvide enhet mellom EEC-motstandere og gjøre sjansen større for at vi skal komme inn i EEC. Vi kom fram til at vi måtte ta nye initiativ overfor FB, og forsøke å få i stand felles praksis med FBs medlemmer. Vi skal nå snarest ta kontakt med FB for å diskutere å avholde parallelle stands, og senere arrangere et felles folkemøte. På denne måten kan vi legge grunnlaget for enhet mellom EEC-motstandere her på stedet, og dette er viktig for å unngå splittelse senere, når det blir aktuelt med mer framskredne aksjonsformer som politiske streiker og demonstrasjoner.

SUF(m-l)enhet i Indre Troms

FULL STØTTE TIL MLG/AU OG SUF(m-l)s AU

Kamerater.

Vi har diskutert den tilspissa situasjonen i ml-bevegelsen og kommet fram til dette resultatet. Vi støtter enhetlig opp om MLGs AU og SUF(m-l)s AU i sin måte å løse motsigelsen i ml-bevegelsen på.

Vi har fulgt nøye med i utviklinga innafor bevegelsen det siste året og har gradvis sett hvordan situasjonen har tilspisset seg. Gjennom diskusjoner bygget på Enhet—Kritikk—Enhet, Røde Fane og forskjellig annet materiell utgitt av MLG, SUF(m-l) og MLF, har vi kommet fram til at MLF/AUs linje på en hel del vesentlige punkter bryter med marxismen-leninismen. Dette gjelder bl. a. kampen mot EEC, danninga av partiet og flere ganger blind tillem্পning av ml-klassikerne. Og det siste, H-gjengens stilling til Austad-streiken. Alt dette viser at linja til MLFs AU er helt råttan og må nå bekjempes. På denne bakgrunn støtter vi fullt opp om MLGs AU og SUF(m-l)s AU sin linje.

ML-ere fra Finnmark

TA GREP OM DET POLITISKE ARBEIDET

Vi har diskutert de to linjene ganske grundig i laget vårt. Enkelte av oss har vært befenkt med noen utprega Høyre-ideer, og de fleste av oss har endel slike ideer til stadighet. På grunn av de inngående diskusjonene på konkrete saker som har hindra oss i arbeidet, på stadig å ta opp kamp mot disse ideene, har vi bekjempa slike feil. Vi har bekjempa hetsutkjør mot den »borgerlige» FB i lokalavisa bl. a., men vi har ikke bare sloss mot slike feil, vi har også bekjempa tendenser til fraksjonisme hos oss sjøl.

Vi har sett at om det på forhånd har vært dårlig eller ingen diskusjon på det politiske arbeidet, har tendensene blomstra. Altså, gjennom å unnlate å ta opp motsigelsene er vi også sabotører.

Da vi hadde storlagsmøte, diskuterte vi og oppsummerte vi disse feila og metoder for å bekjempe dem. Det kom også opp endel flere ting. Grunnen til at bare endel av oss er medlemmer av FB er typisk venstresektarisme. Vi har diskutert nødvendigheten av dette, men ikke gjennomført det. I dag blir vi nektet medlemskap i FB. Høyreismen i oss har hjulpet høyrekreftene i FB i deres forsøk på å holde oss utenfor. Hvem tjener på det?

Vi mener også at vi alle har venstrefeil av typen Høyre. Det vil også gro opp forskjellige revisjonistiske organisasjoner etter som motsigelsene mellom klassene skjerpes. La dette med Høyre bli en ildprøve og en lærdom for videre framgang og stadfestelse av at vi fører en riktig politikk.

ML-ere i Nord-Norge

KAMP MOT TROTSKISMEN OG REVISJONISMEN

Vi har diskutert motsigelsen i ml-bevegelsen når det gjelder EEC og partibygging. Vi diskuterte hvordan vi lokalt kunne styrke Arbeiderkomiteen (AK) ved å gå inn i Folkebevegelsen (FB).

Vi tok utgangspunkt i det initiativet AK tok i EEC-uka, enhet om krav til folkeavstemninga. En resolusjon undertekna av en fra Senter Ungdommen, Unge Venstre, SUF(m-l), AK og en kjent fagorganisert ble etterfulgt av en liknende fra klubben på den største arbeidsplassen her, som ble tilsluttet av Jern og Metall på stedet. Disse folka som sluttet opp om dette var enten uorganiserte eller medlemmer i FB.

Vi må i EEC-arbeidet vårt ta utgangspunkt i hovedmotsigelsen i EEC-spørsmålet og arbeide utfra at FB-ledelsen *også* er motstandere av EEC.

Enhetsarbeidet vårt har båret frukter, men resolusjoner er ikke nok, likevel står vi der i dag. Vi har drevet for mye med proklamasjoner med papirenighet. Vi har ikke gjennomført parolen »Enhet-Kamp-Enhet» i enhetsarbeidet, da vårt arbeid i EEC-uka pga. byråkratismen ble høyreopportunistisk. Vi har ikke hatt skikkelig kamp siden 1. mai mot høyreopportunisten, da vi så den var feilaktig. Det lille toget vi arrangerte da nådde mange. Vi lærte imidlertid ikke nok av dette. Det gjorde utslag i vakling om den ikke avholdte »lokale septemberdemonstrasjonen». Vår linje her var en støtte til h... ismen, og var fullstendig feilaktig. En god del spurte hvorfor den ikke ble avholdt, *vi nådde jo ikke noe folk ved å sitte heime.*

Arbeiderkomiteen vår på skolen ble ikke startet fordi ikke »nok» folk kom på stiftelsesmøtet — igjen h... isme. Vi så ikke at vi måtte tilby elevene en organisasjon og ikke bare et EEC-møte. De vil først se i praksis og så forstår de den rette linja, de er skeptiske. Men klarer vi å vise dem den rette kamplinja ved å gå inn for demonstrasjonen mot dyrtid f. eks. på lærebøker, vil vi få stor oppslutning, men ikke før.

Vi mente også at MLFs linje i partibygginga er tydelig fraksjonistisk og at f. eks. to sett av celler i bedrifter vil være uholdbart hvis ml-erne skal kunne ta ledelsen i massekampen. Folk i storlagsstyrer fra MLF og MLG ville sitte der som representanter for sine organisasjoner og ville ikke kunne ta raske enhetlige slutninger.

Vi slutter oss til MLGs linje i partibygginga og konstaterer at MLF/AUs konsekvente vakling for det første vil sinke partibygginga og ville være meget farlig i en revolusjonær situasjon. De ville spørre: »Har vi propagandert nok for sosialismen, forstår folk oss, har vi djupe røtter?» Slik ubeslutsomhet og vakling er bare borgerskapet tjent med.

Kamp mot trotskisme og revisjonisme!

Fram for EPO fort!

Rapport fra ml-ere i Nord-Norge

VÆR PÅ VAKT MOT OG BEKJEMP HALEHENGSPOLITIKKEN

Gjennom tidlegare diskusjonar hadde me alle vorte enige om at den politiske lina til Høyre-fraksjonen var ei dødsline for den revolusjonære rørsla. Den strir mot det kravet som må setjast til alle marxist-leninistar: Vere drivkraft, gange føre i klassekampen.

Grappa var teoretisk samd i dette, men kva med praksisen vår? Det er praksisen som viser om me har forstade politikken eller ikkje. Me tok utgangspunkt i Aksjonsdagen for mobiliseringa til Universitetskonferansen. Først styret: hadde ikkje forstått nødvendigheten av Universitetskonferansen, sjølv om denne hadde vore kjend i lang tid. Altså politisk haleheng, aksjonsdag var nødvendig for å rette på den manglande mobiliseringa. På aksjonsdagen viste og dei to politiske linene seg: ein del møtte presis fram om morgonen, utførte bra praksis og utvikla den kvalitative kontakti med folk som bur her, greidde å få folk på konferansen. Ein annan del utførte bra det praktiske arbeidet, men dei møtte for seint og var ikkje drivkraft i den kvalitative mobiliseringa. En kamerat møtte ikkje fram.

Denne tredelinga har vi sett i EEC-arbeidet. F. eks. prøveavstemninga om EEC. Dei fleste meinte at dette var ein bra ting for aktivisering av EEC-motstanden, andre meinte at det var for vanskeleg å gjennomføre: »Det er mykje lettare å gjennomføre på instituttplan.» Me sette oss korrigeringsoppgåver gjennom prøveavstemninga: Ver ikkje redd for massen, styrk det organisatoriske og politiske arbeidet, styrk propagandalaga, styrk sympatisør-sirklene, styrk AKMED.

For å styrke einskapen i EEC-arbeidet sette me oss som mål å undersøke grunnlaget for ei folkerørslegruppe.

Vi diskuterte også de to linene i partibygginga. Høyre-stene hadde alt vist viljen til einskap ved å framtre som streikebrjotrarar i Streikestøttekomiteen, og at den politiske usemja no er antagonistisk: Høyre-grappa har ikkje vist vilje til einskap gjennom demokratiske dksusjonar.

Vær på vakt mot og bekjemp halehengspolitikken!

Fram for det kommunistiske arbeiderpartiet!

ML-ere på en studentby i Oslo

LÆR Å KRIGE VED Å KRIGE

Vi har diskutert H -linja på flere møter. Vi mener MLG/AUs og SUF(m-l)/AUs linje er riktig og går kollektivt inn for den. Det betyr ikke at spørsmålene ikke angår oss, eller at vi er feilfrie og uberørte av diskusjonen.

Vi fant igjen H -linja i vår egen enhet i form av en viljeløs vakling mellom høyre og »venstre». Vi fant den igjen som en opportunistisk halehengspolitikk kjennetegnet av redsel for massene og manglende tillit til marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning.

Enheten var stor, besto av folk som hadde vært med en god stund og vi trodde vi var født røde, allikevel manglet vi avis, propagandalag og egen linje i frontene (bortsett fra at vi rent allment hevdet at ml-erne måtte ta ledelsen). Hadde dette noe med H -linja å gjøre? Ja. Vi skal vise noen eksempler.

H mente vi ikke kunne nytte erfaringene fra Sovjet, Kina og Albania i det partibyggende arbeidet, fordi Norge var så særegent. Vi mente storlagets problemer og linjer hadde lite med oss å gjøre. Hos oss hadde vi helt særegne problemer som krevde særegne analyser, framgangsmåter og behandling. Alt dette helt spesielle skulle tas opp i propagandalag og aviser. Dette krevde en stor og imponerende innsats av ml-erne.

Men våre analyser ble aldri så bra, vi trakk på skuldrene og kasta hele opplegget og begynte på nytt. Noen resultater nådde vi aldri, ennå vi visste at massene ventet. Siden vi aldri hadde noe »virkelig bra» å føre fram, innskrenket vi oss til å si allmenne ting i frontene. Slik er perfeksjonisme. Det blir lett halehengspolitikk.

Ved nærmere analyse så vi at den største hindring for at noe skulle skje var at ingen turde gjøre noe av redsel for at det ikke skulle være bra nok.

Kanhende var det viktigere og bedre å gjøre noe halvbra, enn ikke å gjøre noe i det hele tatt. For så skjedde noe, noe vi kunne lære av, oppsummere, korrigere. Kanskje vi også kunne vinne massenes tillit gjennom kamp.

Formann Mao sier: »Å lære krigføring i selve krigens forløp – det er vår hovedmetode»

Dette skal også bli vårt motto.

ML-ere i Oslo

ORGAN FOR MARXIST-LENINISTISK FRONT

Ansvarlig utgiver: Tellef H

**REDAKSJONENS ADRESSE: K-STUD BERGEN
BOKS 13
5001 BERGEN
SLETTEBAKKEN**

NYTT »RØDE FANE«

Røde Fane nr.6 kommer snart.
Nummeret vil i hovedsak inneholde
stoff fra landsmøtene i juni og okt-
ober, vedtakene, kommentarer etc.
Vi oppfordrer alle til å sende inn
bestillinger i god tid slik at vi får
oversikt over opplaget.